

Casal de la Pau - c/. Cervantes, 2 08002-BARCELONA

novembre 88

200 ptes.

SUMARI:

Editorial.....	2
Insuomissio.....	3/6
Valencia.....	7/9
Reobjectio.....	10
Assemblees.....	11/14
Comarques.....	15/16
Questionari.....	17/18
Bossier.....	19/26

Jose Manuel Fierro.....	27/29
Laureano Herrero.....	30
Italia.....	31/33
Triennal WRI.....	34
Internacional.....	35/38
Psicologia.....	39/40
GAI + Biblioteca.....	41
Full vinculacio.....	42
Material.....	43

MOCADOR 8/9

informatiu per la lluita antimilitarista

INSUBMISSIO

COMARQUES DE PONENT:

Consell de la Joventut
Edifici l'Escorxador Vell
c/ Lluís Companys s/n
25003 LLEIDA

EMPORDA:

MOC L'Escala
Aptat. Correus, 37
17130 L'Escala

MARESME:

MOC Premià
Aptat. Correus 100
08330 Premià de Mar

VALLES OCCIDENTAL:

MOC Terrassa
Consell de la Joventut
c/ Galileu, 142
08224 Terrassa

Grup Esperantista per la
Konsciencobjetado.
Aptat. Correus 290
08200 Sabadell

VALLES ORIENTAL:

MOC Vallès Oriental
Plaça de l'Església, 9, 3r., 2a.
08400 Granollers

GARROTXA:

Grup d'Objectors d'Olot
Servei Comarcal Joventut
Torre Malagrida
Pg. Barcelona, 15
17800 Olot

BAGES:

Grup d'Objectors del Bages
Casal de la Pau
Aptat. Correus 392
08240 Manresa

BAIX LLOBREGAT:

MOC Bellvitge
c/ Prado, 12, 136., 1a.
08907 L'Hospitalet de Llob.

PENEDÈS:

MOC Baix Penedès
Local de la Joventut
Vial de França s/n
43700 El Vendrell

ANOIA:

Grup d'Acció Cívica
Aptat. Correus 466
08700 Igualada

TARRAGONÈS:

MOC Tarragona
Aptat. Correus 359
43080 Tarragona

BAIX CAMP:

MOC Reus
Ateneu Llibertari de Reus
c/ Sant Vicenç, 3
43201 Reus

BARCELONÈS:

MOC Badalona
Casal de Joves. Dalt la Vila.
c/ Germà Bernavé, s/n
08911 Badalona

GIRONES:

ADAC
c/Auriga, 2
17004 Girona
972/21.38.38

MAJORCA:

Grup d'Objectors de Mallorca
Aptat. Correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca

MEJORCA:

MOC Menorca
Aptat. Correus 178
07700 Maó

PAIS VALENCIA:

MOC València
c/ Blanqueres, 4, 1r.
46003 València

EDITORIAL

En la intercomarcal del passat octubre entre els diversos temes que es van afrontar hi va haver una referència al MOCADOR. Tothom semblava coincidir en valorar positivament el paper que realitza com a medi per a fer arribar els debats i les conclusions als que, per les circumstàncies que sigui, no hi participen directament.

A la Trobada de finals d'agost a Ciutat de València, la gent del país va mostrar molt interès en introduir-se en el procés de la revista i en ampliar la seva distribució.

Sens dubte que amb els temps que s'acosten el MOCADOR haurà de convertir-se en un recurs per fer arribar a tothom l'evolució dels diversos conflictes: Insubmissió al servei militar, insubmissió a la PSS, denúncia dels serveis substitutoris. Tots ells amb un element comú: un gran contingut de repressió, com el que en aquests moments pateixen en José Luis Fierro i en Laureano Herrera.

Més enllà d'afrontar la problemàtica immediata pel MOCADOR intentarem fer arribar material de discussió i formació. Una activitat que, pel que sembla, no reb gaires seguidors.

Fa temps que per "la casa" hi ha pendent la confecció d'una mena de guia sobre l'acció directa no-violenta. A partir d'aquest número s'aniran publicant diversos articles. El primer sobre el funcionament de les assemblees i el consens. I encara que no us ho creieu, ja tenim el material pels següents MOCADORS.

Doncs bé, tot aquest seguit de bones intencions, propostes i iniciatives venen condicionades per un element primari. Molts us espereu que parlem de l'economia. Però pel fet d'estar lligats tan d'aprop a una organització com el MOC això dona una cobertura que permet cobrir les despeses -cobertura en funció que les vinculacions econòmiques (o sia, vosaltres) es mantinguin al dia-. El problema és, senzillament i planera, de falta de personal pel montatge de la revista. Les conseqüències les podeu trobar en aquest exemplar: acumulació de material i retràs en la publicació.

Des d'aquestes línies us fem arribar un missatge per animar a afegir-vos en el treball dels que, de tant en tant, el laborem el MOCADOR.

Equip de redacció

DIBUIXANTS: José Luis "Ray", Miquel (el de Vilamajor), Ferran Belg, Willy, Pau Bas, Jaume Suriol, Anreu.

CORRECTORS/RES: Txell Freixenet, Susanna Barquin (si aneu al Karna la trobareu guardant els "cavalls"), Josep Mamel, Ponedvila, Albert Martinez, Miquel (el de Vic).

ACTIVITATS DIVERSES: Raül López (insisteix amb el tema del País Basc), Pàtric de San Pedro (traslladat a Alemanya), Oscar Polo (internacional), Sergi Rodríguez (no saben a on és), Joan Salabert, Jordi Muñoz, Gústinet, Víctor Escarré, Mamel Castañeda, Jesus Carrasco, Oscar Barberan, Oriol Leira.

INSUBMISSIO I BOICOT A LA P.S.S.

Pot donar la impressió que en els darrers mesos i per qüestions purament estratègiques, des del MOC, s'estigui abandonant el treball de rebuig a la PSS, donant prioritat, en aquests moments, a la Insubmissió directa al Servei Militar.

Caldria fer uns quants aclariments i situar el moment actual. Des que va sortir la Llei d'Objecció de Consciència (desembre '84), des del MOC es va fer pública la voluntat de desobeir-la i la intenció de fer-la inaplicable. No entrarem, ara i aquí, a enumerar-ne les raons ni a argumentar les motivacions. Són prou clares i conegudes.

Si fem una mica d'història dels darrers 4 anys podem veure que les postures, actituds i actuacions dels objectors vinculats al MOC han anat encaminades en aquesta línia (la declaració col·lectiva, objectors empresonats a 1/2 mili, la reobjecció, ...). Una estratègia clara que ha cercat les fissures i esquerdes per on poder enfrontar-nos directament al SM i a la LOC en aquells aspectes que poden ser més conflictius i evidents, i fer-los públics i mostrar la repressió per tal d'obtenir un suport social i pressionar, en determinats moments, amb certes garanties d'èxit.

La LOC, com tota Llei d'Objecció, porta inherent una càrrega castigadora i punitiva. Entre d'altres aspectes hi ha la creació d'un Tribunal que jutja consciències i viola la intimitat ideològica dels objectors i la imposició d'un Servei Substitutori al SM (la PSS).

Hi ha molts arguments que hem esgrimit a l'hora d'exposar la nostra postura de no-col·laboració i negativa a realitzar la PSS, qualsevol PSS: la INSUBMISSIO !! Tots són necessaris per a obtenir aquest suport social del qual parlàvem abans (major durada, en Institucions jeràrquiques i para-militars, treurà llocs de treball o se'n deixaran de crear, no volem ser mà d'obra gratuïta, regim penal i disciplinari molt més dur, ...). Tot i així ha de quedar ben clar que la nostra postura no ha d'anar, ni tendir, per a millorar la PSS a l'Estat espanyol, sinó que treballa per a la seva abolició i la del SM. Es a dir, té com a un dels punts de mira l'abolició de la conscripció: el dret que s'atorga l'Estat de disposar de la vida de qualsevol persona (jove), durant X temps, per a fer un servei al propi Estat.

El treball del darrer any i mig ha anat encaminat a preparar la Insubmissió a la PSS. Les línies generals d'actuació han estat:

TREBALL EXTERN

- Contacte i entrevistes amb entitats que són proposades, per la llei, per a agafar objectors que s'han ofert voluntàriament. S'ha exposat la nostra postura i el per què. Es demanava el seu suport.

- Difusió a nivell social. Treball amb mitjans de comunicació. Dedicació especial, al llarg d'aquest temps, per tal d'explicar ben bé la nostra opció i anar evitant la marginalització a la qual ens vol abocar l'Estat (Institucions, Partits parlamentaris en general, ...) i anar guanyant el suport de sectors socials cada cop més amplis.

- Presència al carrer. Mobilitzacions i accions de cara a fer pública la nostra situació, denunciar a les entitats "prestacionistes" i evidenciar la repressió.

TREBALL INTERN

- Treball de coordinació entre objectors que puguin ser cridats a fer la PSS. Coneixença entre ells i debat de l'estratègia a seguir.

- Treball de coordinació entre els

col·lectius i moviments. fraspàs d'informació.

- Difusió de la tasca feta i de la situació actual, dins les publicacions dels grups i col·lectius afins a la història.

Amb aquesta idea es crea, a Barcelona, la Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió.

Valorem molt positivament el treball realitzat fins ara per la Plataforma, integrada per varis col·lectius i grups.

Entre d'altres coses, per la possibilitat que ha ofert de cara a arribar a més gent i a enriquir-nos amb noves idees i fórmules d'actuació. Es evident la importància d'aprendre a treballar conjuntament gent de sectors diversos agrupant forces i esforços, i haver creat una dinàmica pròpia de com fer la tasca. A conseqüència d'això, cal valorar positivament, també, la possibilitat de presència a nivell públic que ens ha permès la Plataforma.

Des la sentència del Tribunal Constitucional sobre els recursos posats a la LOC i més concretament des del gener-febrer d'aquest any, el Consejo ja no accepta les Declaracions Col·lectives com a instàncies vàlides pel reconeixement de la condició d'objector a nivell legal. Demana ampliació de motius i si no es respon, envia la denegació de la condició d'objector. Tot això ha influït a l'hora de plantejar-se com buscar l'enfrontament per tal d'evitar la consolidació de la LOC. Amb l'Amnistia pel mig als objectors més antics. Coneixement que enquany només cridaran a uns 3.000-3.500 objectors per a fer la PSS (els més joves i els que se n'hagin declarat darrerament) i sabent, també, que en els darrers mesos no hi ha objectors del MOC ja que no s'accepta la "col·lectiva" (objectors reconeguts pel Consejo, s'entén), doncs s'ha plantejat la qüestió de la Insubmissió directa al SM, agrupant un determinat contingent de gent disposada a enfrontar-se el proper mes de gener: insubmissos a la mili, objectors a 1/2 mili que es troben amagats

i insubmissos a la PSS si n'hi ha de vinculats al MOC que són cridats. (Tot això ve ampliat en un dossier d'Insubmissió a la mili).

Ara bé, cal plantejar-se varies coses:

Podem deixar de banda el treball d'Insubmissió a la PSS perquè hi ha la creença de que no cridaran a ningú que pugui ser insubmis?

Ens podem permetre el luxe de deixar que la PSS es consolidi sense cap mena d'oposició per part del Moviment?

Es clar que el proper any serà decisiu per a l'Objecció a l'Estat espanyol. La intenció del Govern és la de mostrar públicament que el tema de l'Objecció és, JA !!, resolt. Que les PSS funcionen amb tota normalitat i que els objectors estan en unes condicions imillorables. Que es queixaven per vici, perquè són joves, i... ja se sap!. Considerem que, per una banda, no podem tirar per terra i abandonar tot el treball que hem fet al llarg d'aquest any i mig, a Barcelona concretament. Que s'ha d'intensificar, i suposant (Atenció !!, diem: suposant), que no cridin a cap objector vinculat al MOC, o als col·lectius de la Plataforma, per a fer la PSS, caldrà de totes maneres incidir i boicotejar les entitats que acullen els objectors que estan fent-la (no ens enganyem, hi haurà objectors que hi aniran).

No podem quedar-nos parats/es veient com davant nostre es consoliden unes PSS amb tota normalitat. Si volen engegar la roda i que funcioni, com a mínim la nostra resposta s'ha d'encaminar per intentar de posar el màxim nombre de pals possibles per a què s'encalli.

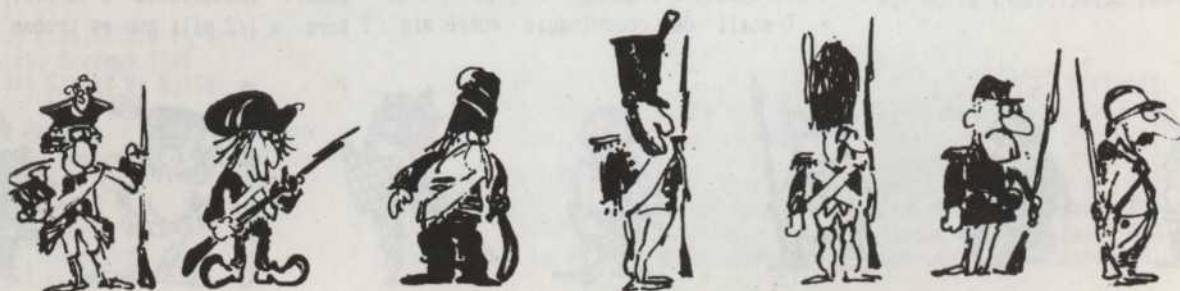
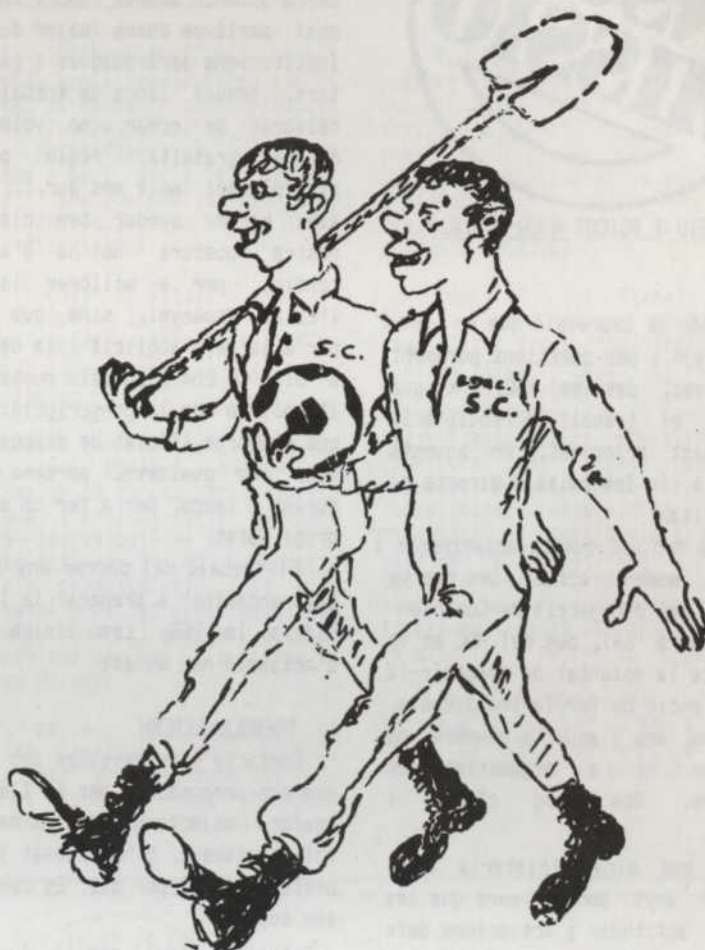
Caldrà veure, doncs, com s'incideix en les entitats "prestacionistes" com la Creu Roja, els Ajuntaments (Barna, més que mai), la Universitat Autònoma de Barcelona (on el dilluns

passat 3/10/88 s'anà a boicotejar l'acte d'apertura del curs 88/89), etc.

I caldrà veure com es pot coordinar tota aquesta tasca, juntament, i potenciant la Insubmissió al SM i els objectors a 1/2 mili.

Perquè, amb formes distintes, totes tenen el mateix nom: INSUBMISSIO

Jordi Muñoz

EL PER QUÈ DE LA INSUBMISSIO A LA MILI

A l'assemblea estatal del MOC celebrada a Maoric els dies 3 i 4 de setembre ha tingut lloc una afeïssada discussió entre els partidaris d'adoptar la insubmissió a la PSS com a estratègia de denúncia de la Llei d'Objectió i els partidaris de la insubmissió a la mili, tot concident que totes dues posicions són difícilment integrables en una mateixa opció de lluita i optant l'Assemblea majoritàriament per la segona. Com sigui que molts objectors poden no tenir clara la diferència entre les dues posicions i les conseqüències que se'n deriven, intentaré exposar clarament les seves particularitats per tal que cadascú actui en conseqüència.

La insubmissió és un terme que ha estat en boca dels antimilitaristes des de fa molt temps i que ens serveix per a identificar-nos com una posició radical i conseqüent de negació, rebel·lió i desobediència civil. Però l'objecte d'aquesta insubmissió pot ser variat i implicar compromisos qualitativament molt diferents.

La insubmissió a la PSS significa la negativa de fer aquest servei substitutori. És una posició defensada per grups com l'AOC d'Euskadi i per un sector minoritari del MOC i implica inicialment que el CNOC ha de reconèixer i acceptar l'objector per tal que aquest pugui negar-se a fer el servei substitutori. Tots sabem que la col·lectiva està sent denegada pel mateix CNOC d'ençà de febrer d'enguany precisament per no raonar la declaració d'objector, ja que des de sempre hem considerat que motivar viola el dret a la llibertat de consciència, dona peu a investigar la nostra vida privada, etc. Aquestes denegacions provoquen que gairebé la totalitat dels objectors fins ara reconeguts pel CNOC siguin els que van objectar l'any

'87 i anteriors, mentre que són poquíssims els objectors del MOC reconeguts que han objectat aquest any (concretament a Biscaia, i segons les últimes dades del CNOC, tenim 15 insubmissos potencials a la PSS contra més de 130 insubmissos a la mili).

També sabem tothom que arribarà una amnistia i que no és massa arriscat pensar que s'aplicarà a tots els objectors reconeguts fins ara (si no, ja en parlarem), sobretot tenint en compte les darreres dades filtrades del CNOC (1.000 prestacionistes inicia a la PSS enguany, segons El País, 7-9-88) i que els serveis substitutoris, majoritàriament, no començaran abans de gener. Per tant si volem que el nombre d'insubmissos a la PSS sigui alt, el primer pas és que els objectors del MOC que fins ara no han estat reconeguts hagin d'ampliar motius per legalitzar el seu estatus d'objector. És obvi que si no fem estem negant una de les premisses que el MOC ha tingut sempre (refusar un tribunal) i que acceptem ja una part de l'actual L.O.C., tot creant un precedent important i conferint validesa a l'existència del CNOC. No cal dir que, des d'un punt de mira antimilitarista, ampliar motius i passar del tribunal resulten insostenibles. No oblidem tampoc que una de les funcions més òbvies de l'esmentat tribunal és la de controlar el contingent d'objectors (que no n'hi hagi massa perquè aleshores la llei no es pot tirar endavant) i que posem en les seves mans (les de l'enemic) la viabilitat de l'estratègia d'insubmissió a la PSS, una cosa que des d'un punt de vista polític, esdevé inacceptable.

D'altra banda, la repressió que puguin patir els insubmissos a la PSS, malgrat de l'existència de penes superiors a les militars, significa retardar massa l'enfrontament i donar una oportunitat d'or al govern espanyol d'implantar la LOC. L'insubmis a la PSS no estarà en situació d'anar a la presó fins que no sigui jutjat i tots sabem que un judici penal pot trigar dos o més anys (mentrestant, llibertat provisional sense fiança). En aquest espai de temps hi pot haver a la vora d'uns tres o quatre mil objectors legals que hagin ja fet o estiguin fent la PSS, amb la qual cosa els insubmissos es converteixen, quan siguin jutjats, en

una franca minoria. Es pot al·legar que en aquest període el MOC haurà aconseguit que els insubmissos s'hagin reproduït com bolets, però l'experiència internacional, per un cantó, que ens diu que un cop s'engega una llei d'objectió, la PSS es normalitza i els objectors deixen d'anar als moviments antimilitaristes quan volen objectar, i el poder del CNOC, per un altre, d'acceptar o denegar una declaració, segons li convingui, fan que la posició de la insubmissió a la PSS sigui molt difícil i minoritària (RFA i l'estat francès són exemples).

L'opinió pública, factor molt important si volem que les nostres tesis antimilitaristes tirin endavant i tinguin suport, difícilment entendrà que els objectors es neguin al que els pertoca (la PSS), per tal com està fortament arrelada la convicció que "alguna cosa han de fer". Alhora, un conflicte ajornat no provocarà publicitat que qüestionï la posada en marxa de la PSS, i tots sabem que les actuals mogudes i accions, molt manides, tenen poc ressò en els mitjans de comunicació.

La campanya contra entitats prestacionistes, encara que hagi de continuar a fi que la contestació a la LOC sigui el més àmplia possible, té poca pinta d'aconseguir gaire el molt exit que necessitem. Les organitzacions receptores d'objectors (Creu Roja, Càrites, etc. perquè en el cas d'entitats governamentals la cosa ja és massa clara) depenen d'òrgans de decisió molt centralitzats i amb clars interessos d'acompanyar el PSOE perquè, en el fons, ell mateix les alleta (subvencions, autoritzacions per a sortejos, publicitat gratuïta, etc.). Ara només manté un estira i arronsa amb el govern a fi que els objectors que agafaran, els entrin en les millors condicions possibles.

La denúncia que poden exercir sindicats, comitès d'empresa i associacions professionals, pel que fa a la cobertura de llocs de treball amb mà d'obra gratuïta i esquirols, resulta molt relativa i depèn de les zigzagues dels seus interessos polítics. Són mals companys de viatge. Com a mostra, l'última proposta de CCOO que els objectors facin la seva PSS a l'Àfrica o Hispanoamèrica deslliurant-se d'aquesta manera d'ocupar llocs de treball i complint amb la legalitat de la LOC.

La posició d'insubmissió al servei militar té molts més avantatges pràctics i en un pla teòric resulta molt més congruent amb l'esperit antimilitarista. Perquè tots ens entenguem consisteix a no enviar cap declaració al CNOC perquè no se'l reconeix en tant que part important de la LOC i simplement negar-se a la incorporació quan s'és cridat a fer el SM.

Amb aquesta posició estem qüestionant fortament l'obligatorietat d'un servei a l'Estat (conscripció) en la mateixa arrel de l'objectiu de la lluita antimilitarista: la preparació militar del personal. No cal dir que és una idea que gairebé la totalitat dels joves en edat militar acceptaria de bon grat si no comportés el risc de presó, perquè els alliberaria d'una cosa tan alienant i degradant com és el SM. Aquest missatge, en principi, resulta molt més clar per al públic en general i provoca molta més publicitat (podem observar la premsa des de la nostra decisió assembleària de declarar-nos insubmissos a la mili), polèmica i suport ideològic d'altres sectors (aquells que, per exemple, volen la professionalització de l'exèrcit i la conseqüent abolició del SMO).

Internacionalment, atès el creixement de la insubmissió total a Europa, tal com queda reflectit en l'última declaració de la IRG, el fet que a l'Estat espanyol s'adopti aquesta posició ens converteix en la punta de llança de l'antimilitarisme més propi i provoca un acostament i un suport d'amplis sectors de les societats europees. No podem oblidar que la situació (oportuna) que estem vivint nosaltres és única en la història de l'objectió i les possibilitats que surti bé la nostra estratègia són reals i bones (no són tampoc suicides!).

El gener del '89 resulta un moment molt adient per a una oposició frontal als projectes del govern espanyol.

Primerament la PSS té pinta de començar a implantar-se regularment d'ençà d'aleshores. En segon lloc, l'estratègia dissenyada (recursos,...) fa possible que sigui el primer reemplaç (gener) el que agrupi més insubmissos a la mili (és interessant que el primer cop sigui fort). En tercer lloc, la copresidència de la CEE de què gaudirà el govern espanyol al llarg del primer semestre de 1989 (gran aparell de publicitat del PSOE) facilitarà que repercuteixin en l'opinió pública les accions que es facin a Europa si aquí hi ha empresonats, i això pot fer mal a la imatge d'estat democràtic i respectuós amb les llibertats fonamentals, que s'ha treballat tant aquest govern a l'estranger durant els darrers anys.

Amb tot això, quan el primer grup d'insubmissos es negui a incorporar-se a files al gener, el govern espanyol només té dues sortides: o reprimir o fer la vista grossa. Si tria per la primera (presó militar) la situació pot esdevenir insostenible, si comptem amb un nombre mínim de presos i amb una bona campanya de suport i denúncia (important, la tasca dels vells com a grups de suport). La segura declaració d'aquests presos com a presos de consciència per Amnistia Internacional pot fer-li molt de mal a aquest govern.

Si tria per deixar-nos en pau (passar de nosaltres) estem obrint una escletxa important a la insubmissió total. Perquè si al gener són 100 els insubmissos que surten airosos de la repressió buscada, segurament en el segon reemplaç (març) aquest nombre s'incrementarà (obrim la possibilitat de no haver de fer cap servei a l'Estat). Resulta fonamental, per tant, fer una bona campanya d'insubmissió dins les casernes (els sobrevinguts fan molta pupa al govern, tant que normalment passa d'ells). D'aquesta manera, a més, donem cabuda a la vintena de sobrevinguts que tenim ara, als quals no sabem donar una sortida, i els integrem totalment en la nostra estratègia. Per tal que no constem com a simples profugos, s'ha redactat una carta d'objectió que ha de ser enviada a partir d'ara a algun organisme internacional (probablement Amnistia Internacional) a fi que doni fe de la nostra condició d'objectors.

Potser algú pugui pensar que aquesta posició sigui massa forta i

faci recular els nous i potencials objectors, així com que l'han decidida els vells que ara quedaran fora amb l'amnistia. Nosaltres, a la Zona Nord, hem observat que des que proposem aquesta estratègia, el que estem aconseguint és que l'objector rumii més sobre la seva objectió i que la seva decisió sigui molt més ferma i conseqüent. Els nous objectors arriben amb molta força, assumeixen responsabilitats i feina i participen activament, amb la qual cosa estem aconseguint un grup molt més compacte, unit i coordinat. Ens estan donant una autèntica lliçó, als jaïos. I el nombre de nous objectors, contra el que es pugui imaginar, no ha pas baixat. Un cop passat el xoc inicial, ells mateixos confessen que aquesta posició resulta tremendament atractiva i que els infon forces per continuar endavant, i això es veu.

Queda, doncs, molta feina per fer en aquests quatre mesos que ens separen de l'enfrontament: crear una infraestructura que doni suport els futurs represaliats, bombardejar els mitjans de comunicació amb accions i declaracions constants, promoure la insubmissió entre els qui fan el Servei Militar, preparar-se per afrontar la repressió organitzadament, coordinar la resposta internacional, etc., però sabem que ens sortirà bé perquè som prous. A la definida Zona Nord (des de Galícia fins Aragó) anem llançats i tots els qui s'apunten d'altres zones poden augmentar la força d'aquesta radical contestació antimilitarista a la LOC i a l'obligatorietat del SM, l'única possible.

Rafael Ajaniz
Bakearen Etxea
(MOC Bilbo)

Salut!

La gent del MOC del País Valencià ens hem animat a participar en MOCADOR per tal de provar d'eixamplar el seu camp d'acció a tots els Països Catalans (i en aquest sentit caldrà animar els companys de les Illes i de la Catalunya Nord). Aquest és el fruit més evident de la primera trobada d'objectors dels Països Catalans que varem celebrar a la ciutat de València els propassats dies 27 i 28 d'agost. Una trobada que naix circumstancialment com a assemblea "zonal" proposada des de l'assemblea estatal del MOC, però que des d'ací proposem de repetir

i potenciar. La idea, en definitiva, és gaudir d'un mitjà de comunicació, reflexió, debat, informació, i sobre tot d'un lligam de tot el MOC català.

Amb aquest ànim, el d'obrir nous canals de comunicació, propis, encara que de moment prou humils, hem decidit de fer també nostre el MOCADOR, com nostra és la seua llengua.

Acabades les presentacions i les formalitats podeu també llegir en aquest MOCADOR un informe on podreu "endinsar-vos" en els estrets corredors del MOC del País Valencià. BLANQUERIES DIMECRES !

MOC - PAIS VALENCIA

EL MOC AL PAIS VALENCIA: BLANQUERIES DIMECRES !

La història de l'antimilitarisme al País Valencià és ben llarga. Com bé sabeu, per posar un exemple, el primer objector de l'Estat Espanyol fou un valencià: Pep Beunza. Però en aquest article de presentació del MOC-País Valencià en el MOCADOR, òrgan d'expressió dels mocosos, donat que som al davant d'un moment clau de la nostra lluita, hem cregut més necessari parlar-vos de quina és la situació actual dels nostres col·lectius d'objectors, i deixar una possible "Història del MOC al País Valencià" per a moments més relaxats.

Aquest moment clau que hem esmentat té dues fites principals: la sentència del Tribunal Constitucional i la publicació del reglament de la PSS. Aquestes foren les primeres passes de l'Estat per tal de consolidar la PSS, com a alternativa necessària al servei militar i així mantenir intacte el nucli del problema: el mateix servei militar i, fonamentalment, aqueix complex joc de poder, relacions i dependències anomenat militarisme, del qual l'exèrcit és tan sols la part més visible.

Després d'un llarg període de letargia en el qual el problema semblava congelat, l'anunci d'aquesta doble agressió donava lloc a una

temporada de màxima activitat. Així mateix, s'organitzaren col·loquis, xerrades, debats, etc. a ràdios lliures, pobles, instituts, bars, etc. Com sempre que es tira llenya al foc, ix gent de sota les pedres, i la seu del MOC, abans només sovintejada per uns pocs, esdevé lloc de reunions cada vegada més nombroses. Alhora, les assemblees enregistren plens abans tan sols somniats.

A més dels actes de caràcter informatiu i dels debats interns, el MOC-País Valencià es planteja, com el MOC arreu l'Estat, respondre a l'agressió també de forma pública. Així, l'acte més cridaner fou el

despenjament de tres companys del Miquelot fent "rappel". Amb cordes i material d'escalada aconseguiren en 64 m. de descens una primera plana als periòdics i l'atenció dels espantats transeunts que esguardaven la gegantesca pancarta que havien penjat. També es va convocar amb el suport d'altres organitzacions i partits d'esquerra i llibertaris una manifestació que es va celebrar el dia 6 de maig amb el lema "Ni mili, ni servei substitutori".

Plenament inserida en la lògica d'aquesta dinàmica sorgeix a la Universitat de València l'Assemblea d'Objectors d'Universitat, la qual s'orienta en un primer moment a l'ofertament d'informació i a la coordinació de la lluita antimilitarista a la Universitat. Al març rebem l'anunci que la UAB (Universitat Autònoma de Barcelona) ha proposat al ministeri de Justícia un conveni per tal que un centenar d'objectors acompleixen la PSS al seu si. Aquesta notícia mobilitza immediatament l'assemblea d'objectors d'universitat amb l'objectiu de frenar qualsevol possibilitat que passés el mateix a la Universitat de València. En aqueixa tasca es troba ara l'assemblea.

Pel que fa als debats interns del MOC, caldria tornar a retrotraure'ns al 21 de gener del 1988, data de la publicació del reglament de la

des del sud

PSS. Tot seguit, el "Consejo" comença paulatinament a deixar d'admetre declaracions col·lectives, reclamant ampliació de motius als qui les enviaven. Davant d'aquesta nova situació es plantejaren tres possibles vies d'actuació:

- Presentar recursos administratius i judicials per tal que continuaren acceptant les declaracions col·lectives o, si més no, guanyar temps.
- Enviar una nova declaració col·lectiva ampliant motius per tal d'aconseguir l'estatut d'objector i poder fer insubmissió a la PSS.
- No contestar al "Consejo", romanent així a la jurisdicció militar i fent insubmissió directa a la mili.

juliol continuà refusant la insubmissió a la mili com a única via de lluita i es redactà una nova declaració col·lectiva ampliada. Els dies 3 i 4 de setembre es va celebrar una altra assemblea estatal a Madrid. Els representants del MOC del País Valencià portaven el manament assembleari de defensar també la insubmissió a la PSS sense que la insubmissió a la mili fos estratègia única. Majoritàriament la postura va ser la contrària.

El 17 de setembre té lloc una nova assemblea del MOC-País Valencià, on es dibuixen fonamentalment dues postures:

- Insubmissió a la mili. Es la postura que havia defensat el MOC a nivell

files.

- Insubmissió a la PSS. Postura majoritària al País Valencià des de sempre. Recomana la insubmissió a la PSS a aquells objectors ja reconeguts com a tals pel "Consejo" i que no seran acceptats per la futura -previsiblement- amnistia. Així mateix, considerant que el reconeixement de l'estatut d'objector, tot i que de forma tan parcial com la que tenim (no-reconeixement de l'objecció sobrevinguda, imposició del CNOC com a tribunal polític...), és un avanç, i que la PSS en no estar encara plenament consolidada, és un objectiu molt més fàcil de tombar, i que és ara, justament quan siguen cridats els primers "col·laboradors socials" (sic) quan pot ésser tombada, recomana d'enviar una declaració ampliada a mitges per a veure si se l'empassen i poder fer insubmissió a la PSS, ja que es considera que cal evitar la seua consolidació, per la qual cosa cal prendre-la com a objectiu immediat.

Aquestes dues postures, molt ràpidament resumides ací, no arribaren el propassat disset de setembre a cap acord o consens, i la bipolarització de l'assemblea i l'important nombre d'indecisos semblà aconsellar una nova assemblea on, ja presentades ambdues postures amb totes les seues matisacions i àmpliament debatuts els avantatges i problemes de cadascuna, es prengué alguna decisió.

Des del Sud...

SALUT I REVOLUCIO

A l'assemblea estatal dels dies 30 d'abril i 1 de maig es va proposar la tercera alternativa com a estratègia oficial del MOC. Aquesta proposta va ser rebutjada en l'Assemblea del MOC-País Valencià del 14 de maig, decidint-s'hi continuar el treball d'insubmissió a la PSS i també els recursos. En una nova assemblea a nivell estatal celebrada els dies 26 i 27 de maig es ratificà de bell nou la postura d'insubmissió directa a la mili. La següent assemblea del País Valencià que tingué lloc el 9 de

estatal: no reconeixement del "Consejo" ni del seu suposat dret constitucional a demanar ampliació de motius a la declaració d'objector, considerant-se el pas pel CNOC com a judici polític. Així i la consideració que entrar en la dinàmica de l'ampliació de motius acabaria duent a la presentació d'instàncies personalitzades que el nucli del problema és el servei militar, presenta com a postura a dur d'ençà d'ara passar del "Consejo" i fer la insubmissió directa a la mili deixant-se sortejar i no acudint a

NOTA: El c/ Blanqueres, 4, 1er. és el lloc on cada dimecres de 8 a 10 de la vesprada es reuneixen els mocosos de la ciutat de València. El codi postal és el 46003, i el telèfon el (96) 332 35 93

AL CONSEJO NACIONAL DE LA OBJECCION DE CONCIENCIA

Nombre y apellidos.....

Dirección.....

Fecha y lugar de nacimiento.....

D.N.I..... Situación militar.....

Caja de reclutas..... Gobierno Militar.....

MANIFIESTO QUE:

1.- Soy objetor de conciencia al servicio militar, no estando obligado a motivar esta declaración, toda vez que nadie puede ser obligado a declarar sobre su ideología, religión o creencias.

2.- Nadie tiene competencia para declarar, reconocer y dar efectividad a mi derecho de objeción de conciencia, habida cuenta que esta garantizada la libertad ideológica y religiosa de todos los individuos. Por ello este Consejo Nacional carece de toda potestad para decidir sobre mi condición de objetor de conciencia.

Pese a ello, acogiéndome al parrafo 2 del artículo 1 de la ley 48/84, en el que se dice: "Los españoles sujetos a obligaciones militares que, por motivos de conciencia en razón de una convicción de orden religioso, ético, moral, humanitario, filosófico u otros de la misma naturaleza (...)" y teniendo en cuenta que la objeción de conciencia es en si misma un acto político, aduzco los anteriores motivos y este último para ser reconocido en mi condición de objetor.

3.- De la misma manera que objeto al ejército, en ejercicio del derecho fundamental a la libertad ideológica, objetaré a la prestación social sustitutoria, incluso en situación de reserva, que reproduce los mismos esquemas del militarismo.

4.- Solicito que a todos los efectos, se me considere como el civil que soy y no se me vincule a las autoridades militares.

5.- Hago reserva de las acciones legales pertinentes, a que hubiere lugar, en el supuesto que se requiera a terceras personas u organismos a fin de que aporten la documentación o testimonios que este Consejo Nacional crea pertinentes, a excepción de aquellos que consten en registros públicos por transgresión del derecho a la intimidad personal y familiar.

VALENCIA.....DE.....DE 19...

FIRMADO

NOTA: Al amparo del Artículo 16.2 de la constitución, esta declaración es definitiva, incluso para el caso de que este Consejo Nacional me recabe para la ampliación de los razonamientos expuestos.

AGENDA

II JORNADES ESTATALS SOBRE ANTIMILITARISME. A realitzar a Saragossa els dies 25, 26 i 27 de novembre. El divendres a les 8 de la tarda acte públic de presentació, dissabte debats, discussions i intercanvi, per la nit festa i música, i diumenge mati coordinació i sorpresa final. Els temes centrals de les Jornades són: la llei d'objecció; l'objecció i el seu futur; perspectives del moviment antimilitarista; servei militar; dona i exèrcit; homosexualitat i antimilitarisme; etc.

Organitzen: Col·lectiu de objecció y antimilitarisme (MOC) i Mili 1k de Saragossa.

Adreça de contacte: COA, c/Coso 103, pral. 50001 Saragossa.

DIADA INTERNACIONAL PEL PRESONER PER LA PAU. 1 Desembre. Enguany a la reunió internacional d'objectors de l'estiu es va decidir realitzar accions en suport els empresonats a Sud-àfrica, Iugoslàvia i Israel.

PROPERA INTERCOMARCAL. En la darrera trobada es va decidir de tornar-nos a veure el dissabte 3 de desembre. Atés que la convocatòria escapça quatre dies de festa previsiblement s'haurà de canviar el dia.

En la Paz

SEPTIEMBRE-OCTUBRE 1988

GRAN DE GRACIA,
126-130, pral.
Teléfono: (93) 2179527
08012 BARCELONA

SUMARIO

EL BAZAR DE LA MUERTE

3 EDITORIAL

- 4 • LAS ARMAS DE LA DEMOCRACIA 1980-87
Vicenç Fisas
- 7 • PREGUNTAS Y RESPUESTAS SOBRE EL COMERCIO DE ARMAS
Rafael Grasa
- 10 • EL TRANSPORTE (Los circuitos del bazar de la muerte)
- El puerto de Santander
- 11 - Cómo se financia una exportación
- Fallos certificados de destino final
- 12 • TRIANGULOS LETALES
- Exportación al Magreb
- 13 - Las exportaciones a Oriente Medio

- 14 - Exportaciones a Sudáfrica
- 15 • LA CAMPAÑA CONTRA EL COMERCIO DE ARMAS
• LA EXPERIENCIA BRITANICA
Ann Feltham
- EL TERCER MUNDO EN CASA
- 17 EDITORIAL
- 18 • LA INMIGRACION EN EUROPA OCCIDENTAL
Periferia
- 19 • LA REGULARIZACION DE LOS EXTRANJEROS
Periferia
- 20 • POR UNA SOCIEDAD PLURIETNICA Y PLURICULTURAL
Teresa Losada Campos

- 21 • ATACAR LAS CAUSAS
Periferia
- 22 • LOS AFRICANOS Y LA "RECONQUISTA" DE BARCELONA
Vicent Casals
Josep Torrell
- 24 • PARA SABER MAS
- 25 - "Dar el Magreb"
- Acció contra Apartheid
- España-African's Social Unity
- El C.I.T.E.
- 26 - Periferia
- Centro Bayt Al-Tagafa
- 27 • COMO DETECTAR EL RACISMO EN LIBROS INFANTILES Y JUVENILES
Rafael Grasa
- 28 • EL DERECHO A EXISTIR
Entrevista a Claude Bonfils

SOBRE LA REOBJECCIÓ

Estimat Abel, vaig tenir oportunitat de llegir la teva col·laboració al Mocador abans que sortís publicada, hi "treballo de corrector". Primer que res moltes gràcies per la poca feina que em vas donar. Hi ha però, alguns dubtes que tens, i algunes afirmacions amb què no estic d'acord, i per tant m'he pres la llibertat i la feina de dir-hi la meva.

Reobjecció: un nom malsonant, però ja sabem per la lingüística, Saussure, que la relació entre significat i significat és arbitrària. Anem per tant al significat, o millor dit a l'estratègia, que en definitiva és com està concebuda.

Tots recordem que la llei d'objecció ja des de bon principi ha estat un embolic en què ningú no sabia massa bé per on anaven els trets, i per no variar, la cosa continua ara amb el remat final el començament de la PSS, que es preveu per al setembre.

Per tant, tot i les dades de què disposem, algunes força fiables, però, hem de reconèixer que en el fons estem treballant sobre hipòtesis. Ho sentim d'allò més sincerament.

Així entenem l'amnistia. No en tenim cap dubte, però no sabem quan, de quina manera ni a qui l'aplicaran. Pensem que com a mínim afectarà la gent declarada abans del 87, però és possible que s'ampliï. Això significa divisió legal del Moviment entre els aparcats, els vells, i per altra banda els cridats a la PSS, els més recents, i principalment més joves.

Cal tenir també en compte quina és la postura unitària del Moviment d'Objecció davant aquesta llei, d'oposició, (les raons estan més que explicades), per tant la negatícia es fa palesa en la no acceptació de la PSS, que ha quedat prou clara en la INSUBMISSIO. Però, qui podrà practicar la insubmissió? doncs, només un nombre reduït, uns escollits, uns heappy feels, els joves, dels quals parlava fa un moment, perquè la resta un cop amnistiats, ja no s'hi podrà implicar legalment, "no procede", a més, s'està molt tranquil a casa, amb l'amnistia a la butxaca.

Si en algun moment a aquest objector li agafa una mica de mala

consciència, i recorda el temps llunyà de quan es va declarar objector i els problemes que va tenir, que estigui tranquil, perquè mitjans per practicar la solidaritat no li'n faltaran, cosa que des d'aquí ja agraïm.

Per què la reobjecció? Després de veure com a imminent l'amnistia per a la majoria, vam decidir, i no pas sense un llarg procés de discussió, fer això de la reobjecció. (En algun moment potser vam córrer una mica, però justificat per la pressa de no trobar-nos algun divendres amb l'amnistia donada). Consisteix, la reobjecció, a dir-los que no volem continuar com a objectors, penseu que ha estat una categoria que ens han encolomat, i que per tant, ens decla- rin útils al servei militar, que hauria de coincidir amb la insubmissió a la PSS, reservada als escollits. Penso que la idea és bona. Dius, Abel, que és minoritària, i jo en faig la meua interpretació. Quan el govern va apuntar l'amnistia, va aconseguir que molts veiessin el seu cas resolt, i per tant, s'esmunyissin i no en sabéssim res més. Respecto totes les decisions, però no totes m'agraden ni em satisfan, per això les critico.

Ha quedat demostrat que la solidaritat, fins i tot entre col·le- gues, és més aviat escassa. En campanyes com la d'en Miquel o en Cesc, no hi van participar pas tots els 25.000 objectors, què passa doncs? que només ens mobilitzem quan ens toca de prop. La suposada amnistia ha servit per a allunyar-nos del perill, i de la lluita.

No sabem l'efectivitat de la reobjecció. El Poder ens va dir que era una decisió molt problemàtica per a nosaltres, confiem que ho sigui també per a ells. També sabem que tenen les mil i una maneres, hi dediquen professionals, per a contrarestar el que nosaltres fem com a afeccionats. Esperem els resultats.

Repeteix, i ja per acabar, hem cregut que la reobjecció era l'única manera d'implicació legal i directa que ens quedava, i hem anat andavant, que l'assumaixin molts o pocs, depèn de cadascú.

Josep Manel (Trempe)

ASSEMBLEES

ASSEMBLEA DE VALÈNCIA
(27 i 28 d'agost)

Al cap de setmana del 27 i 28 d'agost hi hagué quatre encontres d'objectors a tot l'Estat, per tal de discutir i configurar les línies generals de l'estratègia que en un futur immediat tirarà endavant el MOC.

A la trobada de València es convocava a tots els grups de MOC dels Països Catalans. Donada la precipitació de la convocatòria només hi assistiren gent de Reus, València i Barcelona.

El plat fort de la Trobada era prendre una postura davant la proposta d'estratègia sorgida fa uns mesos, de tres Assemblees estatals de MOC ençà, que es concreta en ignorar el CNOC i potenciar la insubmissió directa al Servei Militar. Aquesta postura arrenca, entre d'altres motivacions, del fet que el CNOC comencés a denegar les declaracions col·lectives a partir del més de febrer. Després de presentar amb més detalls la proposta d'Insubmissió a la mili, el grup de València les seves motivacions que els han portat a diferir d'aquesta postura i que fan que optin per elaborar una nova declaració d'objecció (la col·lectiva + ampliació de motius).

Motivacions-postura MOC-València:

- La gent vol obtenir la condició legal d'objector i després poder-se fer insubmis a la PSS. No es busca l'enfrontament directe amb els militars. Per tant, cal modificar la

declaració col·lectiva perquè el CNOC l'accepti.

- Es considera que l'estratègia d'Insubmissió a la mili és exigida.
- Es vol proposar a l'Assemblea

Anàlisi d'aspectes concrets:

	INSUBMISSIO PSS	INSUBMISSIO MILI
No. de gent que s'hi apuntarà	Poca	Poca
Suport social	- Cal explicar-ho. - No es pot abandonar la feina feta.	Seria variar de postura però podria entendre's millor.
Coherència ideològica	Aprofitar-se del CNOC per tal de poder avançar la desobediència.	Tornar als orígens de la desobediència.
Tipus de repressió	Repressió a llarg termini.	Repressió mes dura.
Possibilitats pràctiques	La gent de València, veia que ni hauria poques possibilitats de tirar endavant la Insubmissió a la mili.	

Tant la gent de Reus com de Barcelona que van assistir a la Trobada hi anàvem a títol personal donat que no s'havia discutit en cap Intercomarcal la nostra postura davant l'estratègia proposada. Així doncs, la nostra intervenció es centrà en exposar tota la feina que s'ha dut a terme el darrer any i mig pel que fa referència a la Insubmissió i boicot a la PSS (contacte amb entitats, accions i mogudes, relació possible d'insubmissos, difusió de la nostra postura als mitjans de comunicació,

etc.).

Després de debatre sobre qüestions més concretes (infraestructura en cas que calgui amagar a gent, etc), es va estar parlant sobre les possibilitats reals d'ampliar els contactes i relacions entre els diferents MOCs dels Països Catalans. Potenciar el MOCADOR com a eina de difusió i augmentar la coordinació entre nosaltres.

Diumenge al mig dia aixecàrem la sessió i anarem a menjar la tan esperada "Paella valenciana".

ASSEMBLEA ESTATAL
(Madrid, 3 i 4 setembre)

Grups assistents:

Gasteiz, Astúries, Vigo, València, Barna, Córdoba, Cantàbria, Màlaga,

Albacete, Madriz, Bilbo, Murcia, Zaragoza, Salamanca, La Rioja, Ciudad Real, Ciutat de Mallorca, Nafarroa i Guipúzkoa.

Informació sobre les quatre trobades per zones:

Llevat dels Països Catalans, la resta de zones (Nord, Centre i Sud), opten, en alguns casos majoritàriament per la via d'Insubmissió a la mili.

El grup de MOC-València opta per intentar continuar essent reconeguts, tot canviant la col·lectiva, per poder

rer insubmissió a la PSS. D'altra banda a Catalunya i Illes no s'ha discutit la nova estratègia (s'espera la Intercomarcal). Veure informe adjunt de la Trobada de València.

Debat:

Després d'un intens debat (quasi s'arriba a les mans), s'arribà a la conclusió que com a MOC-Estat es prioritzaria la Insubmissió al Servei Militar i es buscarà l'enfrontament directe amb els militars al gener del '89. No es buscarà el reconeixement d'objectors nous per part del CNOC, i els ja reconeguts que puguin ser cridats a la PSS seran una part més dins la globalitat de la desobediència a la LOC.

Concretem:

Retirada de recursos. Entre l'1

i 15 de setembre els objectors no reconeguts i no sortejats, haurien d'haver retirat els corresponents recursos, per tal de passar a jurisdicció militar (entrar en sorteig el novembre, Insubmissió el gener del '89). D'ara endavant els advocats de MOC no es faran càrreg dels recursos no retirats, excepte aquells casos en que ja s'estigui sortejat (retirar-lo entre l'1 i 15 de desembre).

- Objectors nous. S'ha pensat en la possibilitat que Amnistia Internacional sigui la receptora de les declaracions d'objecció dels nous objectors (no reconeguts prèviament pel CNOC), i que aquesta denunciï la repressió que puguin patir els objectors de l'Estat espanyol. S'adjunta el possible nou model de declaració d'objecció.

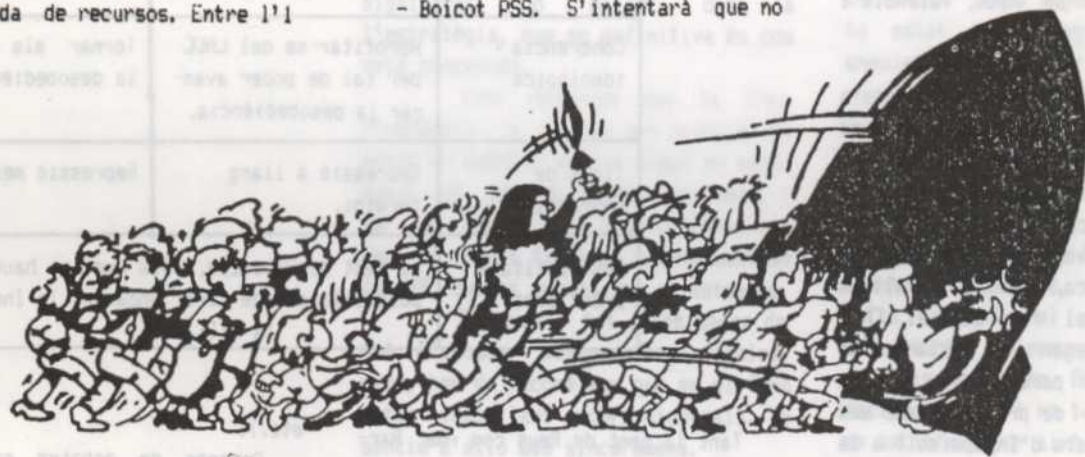
- Boicot PSS. S'intentarà que no

es consolidi la PSS. Continuar la feina amb entitats, sindicats,... Treballar per aconseguir el recolzament dels possibles prestacionistes.

- Internacional. S'intenta crear un Equip Internacional coordinat entre Madrid-Bilbo-Barcelona, es vol intentar que s'impliquin grups d'altres països que estan treballant contra la conscripció. S'ha redactat un informe del darrer ICOM dut a terme a Iugoslàvia. El proper ICOM es realitzarà a Euzkadi.

- Cas Fierro, objector a "mitja mili", empresonat a Alcalà. Veure informe: Jose Manuel Fierro: de nou... un objector empresonat.

- Premsa. Es veia la necessitat de mantenir un contacte "estret" amb la premsa en tot l'Estat.

BARCELONA

INTERCOMARCAL 8 I 9 D'OCTUBRE

Grups assistents:

Ribera d'Ebre, El Maresme, Anoia, Alt Empordà, Sant Boi, Osona, Bages, Baix Camp, Santa Coloma, Terrassa, Menorca, Ponent, Vallès Oriental, Penedès, Cooperativa La Plana, Barcelona, Mili-KK Sant Andreu, Mili-KK Nou Barris, UPP, CAMPI, La Crida, JCR i MJCC.

- Matí:

Es comença amb una roda informativa de les darreres assemblees (València i Madrid), Situació d'en Jose Manuel Fierro (objector a mitja mili) i de les darreres accions de solidaritat i a favor de la insubmissió.

Tot seguit es va fer una valoració dels grups assistents, pel que fa a la nova estratègia de MOC (Insubmissió al Servei Militar), Sorgida arrel de les

COMARQUES

primeres denegacions de col·lectives. La valoració general va ser prou positiva donat que tots els grups acceptaven la viabilitat, necessitat i oportunitat d'aquesta estratègia. En tot cas l'únic problema que s'observà, fou la dificultat d'arribar en un primer moment a massa a gent.

Es va tantejar a nivell de xifres, el número de gent que s'havia compromès a assumir l'estratègia d'Insubmissió al SM, i el resultat a nivell de Principat seria d'uns 40 insubmissos al SM, 22 potencials insubmissos a la PSS, i un objector a mitja mili que segur s'entregarà el gener.

Es va insistir en la necessitat de continuar amb la feina de boicot a la PSS, iniciada un any i mig enrera, i amb la solidaritat amb els potencials insubmissos a la PSS.

Per finalitzar el matí es va fer una roda de propostes de cara a engegar la campanya d'Insubmissió al SM i per organitzar i coordinar els insubmissos.

- Dinar.

- Tarda:

Discussió calenta i !!!

Cercavila convocada per la "Plata- Es va insistir en la necessitat de potenciar el MOCADOR com a eina de coordinació i comunicació pels MOCs dels Països Catalans. També s'insistir en la necessitat de fer servir amb la mateixa finalitat les publicacions alternatives ja existents (la Llettra A, la Puça i el General, Escletxa, forma per la Insubmissió" demanant la

llibertat d'en José Manuel Fierro i a favor de la Insubmissió, amb l'assistència d'un centenar de persones.

- Diumenge al matí:

S'acaben de definir les propostes debatudes dissabte a la tarda.

Els insubmissos presents a l'assemblea assumeixen l'organització d'una trobada d'insubmissos, tant a la PSS com al SM, amb la finalitat de prendre un primer contacte i de començar a coordinar-se. La trobada tindrà lloc al Casal de la PAU dissabte cinc de novembre; per facilitar l'assistència de tots els afectats es faran dues convocatòries, una a les onze del matí i una altra a les quatre de la tarda. Seria important la vostra assistència i a poder ser a la primera convocatòria per facilitar l'organització.

Entre les propostes generals consensuades:

- Elaboració d'un dossier tècnic i de preparació psicològica davant la possible repressió (legislació, possibles penes, desobediència, preparació de vagues de fam,...).

- Coordinació d'informació. El Casal de la Pau s'encarregarà de recollir la informació que arribi sobre el tema Objecció-Insubmissió, per fer-la arribar als grups de comarques i pugui servir com a base per a la redacció i publicació d'articles de fons/cartes al director a publicar en els diferents mitjans de comunicació. La finalitat d'aquesta coordinació és descentralitzar la feina de difusió. El Casal s'encarregarà de recollir les informacions difoses.

Agència ANA, Esprai,...), i utilitzar/

aprofitar-se, en la mida del que sigui possible i oportu, de les revistes de gran difusió.

Es crearan murals informatius amb periodicitat allà on sigui possible.

- S'ha considerat important recuperar objectors antics, per tal de contribuir a la lluita actual.

- Hi ha la proposta de contactar amb grups d'animació i teatre que treballin o puguin treballar temes antimilitaristes, i d'intentar difondre aquesta temàtica entre grups que encara no s'ho currin. Qui coneixi grups d'aquesta mena que ho fagi arribar al Casal.

- Reactivar la feina de difusió i contactes amb instituts.

- Redacció d'un manifest antimili i antiPSS, per recollir signatures d'intel·lectuals, grups de música, teatre,..., i recaptar peles entre els/les signants per poder publicar aquest manifest a diaris de gran difusió. Val a dir que aquest manifest actualment està redactat i que es debatrà a la trobada del 5 de novembre. Si és possible es realitzarà un acte de presentació pública del manifest, amb la intenció d'explotar més la notícia i arribar a tants mitjans de comunicació com ens sigui possible.

També es decidí d'obrir un compte corrent per recollir peles pel manifest.

- Coordinació i creació de serveis jurídic, tècnic i econòmic. El jurídic s'encarregarà de coordinar els advocats que puguin treballar en la campanya; cal contactar amb tants advocats com ens sigui possible, a nivell de Principat, enviar adreces i telefons al casal. El tècnic, s'encarregarà de la preparació tècnica i psicològica dels afectats davant la possible repressió. L'econòmic facilitarà els mitjans escaients per recollir fons per a la campanya.

- Organització de la campanya de recolzament a la Insubmissió. Es va decidir que:

a/ L'entrega dels insubmissos ha de ser col·lectiva, decidint ells mateixos la manera en que s'ha de fer aquesta entrega;

b/ Redacció de dossiers dels afectats (dades personals, contactes, situació militar, fotos,...), per facilitar la campanya contra la repressió;

c/ Creació de grups de solidaritat de comarques, barris, i familiars dels afectats.

ACCIONS.

Es va acordar que l'1 de desembre, amb motiu del "dia internacional dels pres de consciència per la pau", i dins la campanya d'insubmissió, es faria una acció descentralitzada en solidaritat amb els empresonats.

- Insubmissió a la PSS. Noves propostes:

a/ Necessitat d'enfrontament amb entitats que acolliran objectors però mai amb els propis reaccionaristes. S'intentarà arribar a aquests per tal que reconsiderin la seva actitud o si més no que es solidaritzin en la mesura de les seves possibilitats, intentant boicotejar la PSS des de dins.

b/ Redacció d'un dossier general sobre el tema PSS/Insubmissió (significat, orígens, objectius,...). Des del Casal es recolliran articles pel dossier.

c/ Redacció de dossiers sobre organismes que acullen objectors (història, funcionament,...), amb la finalitat de facilitar la campanya d'insubmissió en aquests organismes. Aquesta feina serà descentralitzada segons els organismes que acullen objectors a cada comarca.

d/ Contactes amb grups d'aturats o aturats a títol individual per fer accions de protesta: anar a reclamar als llocs de treball ocupats per

objectors. Seria interessant que aquests aturats siguin especialistes en feines que ocuparan els prestacionistes, per exemple, els treballadors socials.

La propera Intercomarcal serà el 3 de desembre al Casal de la Pau (?).

Gent nova que no entri en sorteig aquest 13 de novembre: es tira endavant amb la col·lectiva com a eina de coordinació (a nivell de cens), i com a mostra de resistència i denúncia davant el CNOC.

S'aprova la realització d'accions conjuntes contra el sorteig del 13 de novembre amb els col·lectius de la Plataforma.

Es va escriure una carta conjunta dels assistents adreçada a en José Manuel Fierro (es té constància de la seva rebuda i se sap que li ha fet molta il·lusió). També es va elaborar un comunicat de premsa.

Ambient optimista. Queda molt clar que l'estratègia de MOC es basa en la

Escenes obligades

col·lectivitat i que l'objectiu és aturar la LOC i acabar amb la conscripció i no omplir les presons militars i civils.

Salut, canya, antimilitarisme i Insubmissió.

Oscar i Patric.

MODEL DE DECLARACIÓ D'OBJECCIÓ PER A AI.

Benvolguts/des representants/es de
Vull fer públic mitjançant aquest escrit el meu rebuig a incorporar-me al Servei Militar. El dret a oposar-me al Servei Militar és inherent al concepte de pensament i consciència que recull l'articulat de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Així doncs, la meua intenció es la de gaudir plenament del dret fonamental a l'Objecció de Consciència, això implica que no estic disposat a acatar una llei que nega a l'Objecció de Consciència l'esmentat caràcter de dret fonamental.

Per aquests motius no em dirigiré al CNOC, tribunal al qual no reconec. L'esmentat organisme pretén jutjar la meua consciència obligant-me a motivar la meua declaració, i imposar-me la PSS, servei punitiu que tampoc estic disposat a realitzar.

Esperant que el vostre organisme es fagi ressò davant l'opinió pública internacional, de la repressió que poguem patir els insubmissos a l'Estat espanyol, els/les saluda atentament,

Nom i Cognoms.....
Adreça.....
Localitat.....

COMARQUES

CRIDA ANTI-MILI MARESME

La segona quinzena de juliol va ser inaugurada una oficina d'Objecció de Consciència amb l'objectiu primordial de donar a conèixer l'estat actual de l'Objecció de Consciència. Aquesta iniciativa va sorgir de la comissió antimilitarista de la Crida al Maresme per fer front a la gran desinformació i desconexió que pateixen els objectors i els joves en general interessats en saber com solucionar un dels seus problemes més directes. La tasca a realitzar consistirà en informar d'aspectes tècnics als joves en general, objectors o no, i donar a conèixer la lluita antimilitarista. Tenim la intenció d'aportar el nostre gra de sorra des de comarques per fer d'aquest front de lluita un dels molts que ha d'englobar el moviment d'alliberament nacional als Països Catalans. L'Exèrcit és un dels factors bàsics que té la classe dominant espanyola per mantenir a ratlla als joves i no tant joves insubmissos que arreu dels Països Catalans lluiten pel seu alliberament nacional i social.

No és només als Països Catalans

sinó també a totes les nacions d'Europa i del món, on mitjançant el Servicio Militar es renta el cervell a les generacions més joves inculcant-los-hi una ideologia basada en la submissió al poder establert, al masclisme i a diferents estructures autoritàries i antisolidàries que permeten als estats confondre i desanimar ja de bon principi als joves dient-los allò de "Amb l'estat no s'hi juga".

Nosaltres no volem una societat militaritzada, per això l'objecció de consciència és una arma prou forta per acabar amb la mili i la Prestació Social Substitutòria, càstig imposat per l'estat als joves rebels.

Hem de ser crítics amb el moviment d'objectors i dir que la tasca d'informació i unió entre els objectors ha estat insuficient. Per això des de la nostra oficina intentem cobrir aquest apartat i fem una crida a tots els col·lectius d'arreu per engegar propostes com la nostra. També creiem convenient unir esforços construint una coordinadora antimili per la insubmissió d'àmbit comarcal on hi tindriem cabuda organitzacions, partits, col·lectius i independents. L'objectiu seria crear vincles d'unió

definitius entre els objectors de les diverses organitzacions que integrin la coordinadora. Tirar endavant campanyes de suport als objectors insubmissos i realitzar tota mena d'accions per enfortir el Moviment d'Objecció i l'antimilitarisme en general que pugui sorgir dels diferents col·lectius que treballen a la coordinadora.

Tot aquest seguit de propostes són el fruit del treball intern dut a terme per la comissió antimilitarista de la Crida al Maresme.

HEM DE MOURE'NS DEPRESSA
PER ACABAR AMB L'ESTAT OPRESSOR I
AQUESTA SOCIETAT REPRESSIVA I
MILITARITZADA
FEM OBJECCIO DE CONSCIENCIA !
PER SER LLIBRES DIEM NO A LA MILI !

Si vols més informació sobre el tema posa't en contacte amb nosaltres:
CRIDA ANTI-MILI Maresme (Oficina d'informació) dimecres i divendres de 7 a 9 del vespre.

Casal Independentista
Cami Ral, 504, pis. MATARÓ

INSUBMISSIO!

MOC-BAIX CAMP

D'ençà la darrera intercomarcal, la tasca del MOC del Baix Camp s'ha centrat bàsicament en cercar el suport d'entitats, col·lectius i partits de la comarca de cara a fer front a la posada en marxa de la PSS. En aquesta línia, i amb la intenció que la postura del MOC tingués una

difusió a nivell de premsa, se'ns va acudir de presentar una moció a l'Ajuntament de Reus. "Fins i tot -vam pensar- amb una mica de sort igual ens l'aproven".

Després d'alguns retocs d'aspecte formal -ja se sap-, la moció va ser presentada i defensada pels regidors d'ERC i IC, en nom dels objectors de la comarca. Col·lectius com la

Taula per la Pau, l'Ateneu Llibertari, Carrutxa, les Joventuts d'ERC, l'MDT, El Llamp, entre d'altres, i cinc-centes signatures individuals, s'havien solidaritzat amb els objectors en lluita. La moció demanava:

- 1/ Exigir l'abolició del S.M. obligatori.
- 2/ Suspendre les operacions d'allistament dels joves del municipi per al

S.M.

3/ Solidaritzar-se amb la lluita dels objectors i no col·laborar en l'organització de la P.S.S.

4/ Declara Reus municipi desmilitaritzat.

Els del PSC-PSOE, però, van saber estar "al seu lloc", i juntament amb CiU, AP i CDS, van impedir la seva aprovació. En fi... Resultat: sembla que cada vegada està més clar qui està amb nosaltres i qui no. Quant a la premsa, unes línies al Reus Diari i al Diari(o) de Tarragona, i un comunicat del MOC "fotent canya" als del NO a la moció.

Pel que fa al "nou curs", després del descontrol propi de qualsevol estiu el primer que hem fet ha estat contactar amb aquells potencials insubmissos a la PSS o a la Mili que havent-se declarat objectors darrerament, estaven "desvinculats" dels objectors organitzats. També, entre el MOC, l'Ateneu, les JERC, l'MDT i El Llamp (Taula de cultura popular), s'ha editat un cartell proinsubmissió a la P.S.S. i a la Mili.

Darrerament també estem impulsant la idea de crear una plataforma de suport als insubmissos entre gent del Baix Camp i del Tarragonès. Els objectius, bàsicament: denúncia de la repressió de que puguin ser objecte els insubmissos, lluitant contra ella; donar a conèixer les reivindicacions dels objectors; i coordinar esforços no ja tan sols entre els grups de la plataforma, sinó també amb gent que circumstancialment (mantenint, però, una coherència) es volgués afegir a la lluita contra l'aplicació de la Llei d'Objectió.

En fi, això és tot per ara. Seguirem informant.

SALUT !!!

MOC-Baix Camp.

Les JORNADES ANTIMILITARISTES D'OSONA

(17-18 de setembre)

El cap de setmana del 17 al 18 de setembre es van celebrar a Sta. Eulàlia de Puigoriol les primeres jornades antimilitaristes de la comarca, organitzades per l'Assemblea Antimilitarista d'Osona.

Varen participar una trentena de persones d'Osona i Barcelona.

Les ponències presentades foren: "Antimilitarisme i dona", on es rebutja el patriarcalisme i les relacions sexistes i es proposa que la dona assoleixi uns papers més activament creatius dins la societat; "Contra la pau armada"; "Antimilitarisme i alliberament nacional"; "Vers una estratègia antimilitarista". En resum,

es denuncià l'imperialisme com a creador de desequilibris econòmics i, per tant, distanciament entre països rics i pobres; es denuncià la indústria armamentista i l'ús de recursos i matèries primeres per a plans militars.

A més, s'intentà de concebre la sobirania popular al marge del discurs de l'estat. Així, es remarcà la necessitat de confluència de l'antimilitarisme i l'independentisme plantejats com a lluita contra l'estat.

Dissabte al vespre s'organitzà un col·loqui sobre "Antimilitarisme als Països Catalans" on assistiren: una representant de Mili-KK, un de la Comissió d'Objectors de la Crida a la Solidaritat i un altre de les Jovenuts Obreres Cristianes d'Osona.

L'AJUNTAMENT

EnS

CASTIGA!

COL·LECTIU DE LLUITA POPULAR

-Mili KK-

La Prestació Social Substitutòria:

Que la fagin ells!

COL·LECTIU DE LLUITA POPULAR -RIPOLLET

Des de Ripollet ens arriba l'agradable notícia de la creació d'un nou col·lectiu juvenil que es mou al marge de les institucions públiques i fa una feina de denúncia, informació i acció al carrer.

Aquest nou col·lectiu és el Col·lectiu de Lluita Popular (CLP), integrat per membres de Mili-KK i gent independent. El CLP funciona assembleàriament i ara per ara pretén limitar-se a treballar dins l'àmbit local, fent un seguiment i boicot (si s'escau), de la política de l'Ajuntament.

Un dels temes que més preocupa al CLP és l'antimilitarisme, junt amb problemàtica laboral i la política sanitària.

El CLP ha iniciat una campanya de denúncia contra l'Ajuntament de Ripollet, per haver decidit en el ple del 14 de juny del 1988, acollir

prestacionistes que podrien cobrir feines que repercutirien clarament en el mercat laboral local: vigilància de parcs i espais públics; col·laboració en tasques organitzatives d'esport, cultura o entitats cíviques, Protecció Civil,... De moment s'ha aconseguit que el Consell de Joventut es posicioni contra aquesta actitud de l'Ajuntament, i que tot un seguit de col·lectius i personalitats que havien recolzat la candidatura de l'actual alcalde, signin un manifest i aparegui en la revista local ("Revista de Ripollet", setembre del '88), denunciant la decisió de l'Ajuntament. A més el CLP ja ha anunciat que pensa aconseguir de totes totes que l'Ajuntament revocui aquesta decisió.

ETS UN/A

BON/A

Segur que més d'una vegada t'has posat en evidència. Acabar a bufes una reunió perquè volies imposar "manu militari" el teu criteri ha delatat el teu esperit bel·licós i autoritari. En els teus predecessors genètics tal vegada trobarem algun antecedent militar. O, tal vegada, resultarà que et declares antimilitarista només per dur la contrària al teu pare (Capità General...) ressentit perquè, quan eres pre-adolescent, no et volia augmentar la setmanada dos punts per sobre l'IPC.

ANTI-

MILITARISTA ?

Mesos i mesos de treball d'un equip de psicòlegs i massagistes cerebrals han confeccionat aquest qüestionari que si el respons amb sinceritat i franquesa et descobrirà (a tu mateix) si veritablement ets un/a bon/a antimilitarista. El que teniu davant anirà seguit, en un altre NOCADOR, pel següent qüestionari sobre un dels temes de més rabiosa actualitat i que ja s'està elaborant: "Ets un no-noviolenent o un no-no-noviolenent?". La seva publicació, en exclusiva, no fora possible sense la col·laboració de l'equip del Gabinet Universitari Sicològic i Terapèutic d'Investigació Natural, Ecològica i Tolerada.

1. En una festa de Solidaritat amb Nicaragua coneixes un/a soci/sòcia. El/la portes a casa i després de buidar-te la bodega (amb un Jack Daniel's que era per estrenar) et confessa que estudia a l'Acadèmia de Suboficials/les de Talamà.

- A. Això confirma la tesi d'en Sergi que la revolució nicaragüenca és militarista.
- B. Li demano l'adreça i el telèfon. Ja era hora de refer la meua vida.
- C. Ni m'immuto. Continuo actuant segons em va recomenar el meu psicoanalista. He d'aprofitar l'avinentesa per confeccionar un reportatge pel NOCADOR.

2. Un cap de setmana t'has embolicat amb uns col·legues que et porten a Espolla -meravellós poble de l'Alt Empordà- a casa d'un amic. El tipus en qüestió resulta ser un plom inquantable i decideixes anar a caminar. Sense adonar-te'n has entrat en el camp de tir de la Base Militar de Sant Climent i cau en obusos en totes direccions.

- A. Trec del sarró l'"Estratègia de l'acció no-violenta" d'en Muller i comprovo el que fa el cas.
- B. M'interfereixo en el camí de l'artilleria amb l'esperança d'oferir un nou màrtir a la causa.
- C. Després de comprovar que no n'encerten ni una vaig a buscar el responsable de les maniobres, ni que sigui per explicar-li el que són unes coordenades.

3. Després de tres mesos de persecució un col·lega de la Facultat ha aconseguit que assisteixis a una reunió de la seva secta (ell en diu "el partit"). El tema del dia: "Centralisme democràtic o qui mana, mana".

- A. Collonut. Era el tema que m'havia preparat. Deixaré anar les cites de Lenin i Trotsky empollades i amb quatre dies al Comitè Central.
- B. Procuraré arribar tard, quan les xibeques facin el seu efecte.
- C. Els apunts de Medieval del Fortuny que em va pometre si hi assistia "bé valen una missa".

4. En una mani convocada per la Llibertat dels Objectors Albanesos un grupet de 5 o 6 que treuen birra per les orelles i van més cecs que una rata-penada confonen una colla de Minyons Escoltes d'uniforme amb una dotació de "Marrons especials" (els del mocadoret, vaja) i comencen a ploure envasos de cervesa.

- A. Ja estava previst, per això els hi vam donar ampolles de plàstic.
- B. Em poso a cobert. Quan qualsevol objecte surt de la seva mà no se sap a on petarà.
- C. Ens disposem, els de l'acabat d'estrenar servei d'ordre, a realitzar una càrrega per dissoldre'ls amb el material que ens ha regalat el Govern Civil.

5. Aneu amb cotxe a la intercomarcal de torn quan us trobeu al mig de la carretera un tanc -"carros de combat"- en diuen ells-. Us fan aturar, expliquen que s'han quedat sense gasoil i demanen ajut.

- A. Com no, els hi donarem gasolina del cotxe amb l'esperança de fotre'ls-hi la maquinària enlaire.
- B. Mentre un dels nostres va a buscar combustible a la gasolinera més llunyana els altres iniciem una arenga antimilitarista que no donem per acabada fins que han firmat per les campanyes de suport als insubmisos, als sobrevinguts, als objectors grecs i per la protecció de la tortuga mediterrània.
- C. Els hi preguntem com funciona el "trasto" i quan es despisten ens l'enduem per amagar-lo en lloc segur a espera de la revolució que ha de venir i que serà la definitiva.

6. El teu germà petit s'ha fet voluntari a les COES i tota la família aneu a la jura de bandera.

- A. La vigília li demanes el cotxe al pare i el fots daltabaix de les Costes de Garraf.
- B. Quedo emocionat per l'acte i m'afegeixo, en una acció de conversió total, a la cerimònia civil de jura de bandera.
- C. Em dedico, al mig de la cerimònia, a repartir octavetes reclamant l'abolició del servei militar i dels exèrcits.

7. La colla de col·legues amb la qual normalment surts t'han dut a un acte commemoratiu del "Dia del Soldat Català".

- A. Procuraré picar de mans quan tothom ho faci i simularé que conec les consignes i els himnes patriòtics.
- B. Els hi donaré l'adreça d'un amic dissenyador perquè l'any vinent, com a mínim, facin un passí de models d'uniformes del futur exèrcit.
- C. Em proposaré rebentar l'acte fins que em fotin fora o una cara nova.

8. Voles cap a Los Angeles per donar una conferència al Casal Català: "1977-1987, el MOC i X. Rius, deu anys que no podem oblidar". Al mig de l'Atlàntic l'avió fa figa i el comandant comença a donar instruccions per megafonia.

- A. Començaré un al·legat contra la militarització de la vida civil i el cas concret de la intrusió d'estructures militars en l'aviació comercial.
- B. Presentaré desobediència passiva amb l'esperança que l'hoste o l'hostessa em cordi el cinturó...
- C. Oferiré els meus coneixements estratègics per trobar la VI Flota i fer caure l'aparell o sobre d'ella.

9. El/la teu/va nebot/da et demana per Reis una d'aquestes joguines sofisticades que ho mata tot.

- A. Ja fa temps que li volia regalar les obres completes de Gandhi. Aquesta és l'ocasió, llàstima que no sapiga llegir.
- B. Modificaré el sistema elèctric i cada cop que agafi la joguina quedarà fregit/da. Això, segons els conductistes, és de resultats

immillorables.

C. Per estalviar-me els diners li regalaré una d'aquelles escopetes de cacera que eren del meu avi. A més, són més senzilles i d'efectes més reals.

10. Per circumstància de la vida ets alcalde/sa del poble a on es vol realitzar una exhibició d'acrobàcia aèria en commemoració del mil·lenari del primer català que va intentar volar (per primer i última vegada) tirant-se del campanar de l'església.

- A. Convidaré a totes les autoritats -civils i militars- i inclouré en el programa les "fletxes tricolors" ... i a esperar que hi hagi sort.
- B. No està el pati ni econòmicament ni ecològicament per collonades d'aquest tipus. Si molt m'apreta l'oposició cediré en la realització d'una demostració d'Ala Delta i Paratente.
- C. Contractaré un historiador que demostrï que l'intent de vol va ser propiciat per una empena del capellà de la parròquia amb la qual cosa va solucionar un problema de rivalitat amorosa.

PUNTAJO

	A	B	C
1.-	5	1	3
2.-	5	3	1
3.-	1	5	3
4.-	5	3	1
5.-	3	5	1
6.-	3	1	5
7.-	1	3	5
8.-	5	3	1
9.-	5	3	1
10.-	1	3	5

VALORACIO

De 10 a 23:

Sincerament, val més que ofereixis el teu treball al Servei d'Informació Militar (SIM). El fet d'utilitzar material regalat del Govern Civil per dissoldre els provocadors quan hi han recursos propis és una passada. Però el que no té perdó és regalar l'escopeta al nebot/da quan el dia de demà et podrà ser útil.

De 24 a 37:

Persevera, és el millor que se't pot recomenar. No necessàriament has d'anar a totes les reunions del MOC -pot ser contraproduent-. Això sí, procura estar al dia de les quotes. Apren-te de memòria quatre consignes que reforcin els principis antimilitaristes i repeteix-los deu vegades (com a mínim) cada cop que tinguis ocasió. Per cert, el reportatge pel MOCADOR fes-lo arribar el més aviat possible.

De 38 a 50:

Noi/a. Ets el/la líder que buscàvem. No ens pots fallar. No necessitem com l'alcohol que ens manté vius. La teva decisió en la Jura de Bandera, en l'acte del Català mort i soldat o en les peripècies de l'avió t'assenyalen com el/la capitost que ens ha de conduir... Per cert, veïam si procurem que el camí no sigui llarg i, almenys, triomfant.

dossier

DECIDIR NO SIGNIFICA MARGINAR NINGÚ

PACO GASCON/RAFAEL GRASA

Recordes les cares que s'observen a la sortida de nombroses reunions? Fàstic, cansament, bloqueig, irritabilitat, frustració, alts nivells d'adrenalina...solen sovintejar després de claustres, reunions de grups o assemblees. La raó: les dificultats per arribar a un acord; la tossuderia que, prenent cos en un o altra, va ensenyorir-se de la discussió; recórrer a la votació decisòria, amb l'aparició de guanyadors i perdedors i el sovint oblit o la marginació de les postures minoritàries. Per un costat, les recents eleccions -a més de recordar-nos que ni som lliures, ni iguals, ni germans- han tornat a posar en evidència que la democràcia representativa es basa en el vot i en la delegació de poder; és a dir, en una delegació de les decisions i dels instruments per aplicar-les que inaugura la llarga cadena de delegacions (quasi seria millor dir "abdicació", a tenor de les declaracions i actes de bona part dels elegits) que porta fins a la complexa i fragmentada jerarquia de l'Administració. Com deia S.C. Kolm: "el poble vota i els prínceps governen. Cadascú a la seva. El poble no vota per a di-

rigir-se sinó per a elegir els seus dirigents, per a dotar-se amos. I, en realitat, ni tan sols per a elegir-los sinó per a legitimar-los. Doncs, on queda l'elecció quan hom ens demana que elegim entre dos membres de la classe dominant, elegits essencialment per ella mateixa, que faran poc més o menys el mateix i que ni tan sols no proposa fer coses massa diferents?"

Des de la no-violència, tanmateix, la presa de decisions s'enfoca de manera molt diferent. La no-violència considera, oposada a la passivitat, que les arrels del poder polític van més enllà de l'estructura formal de l'Estat, fins a abastar la pròpia societat. S'alimenten també, per dir-ho d'alguna manera, de l'obediència, del consentiment, del laissez fer aplicat als governants. D'aquí la importància que es concedeix a l'horitzontalitat, a la participació autènticament democràtica en la presa de decisions, a la corresponsabilitat, a la recerca de formes no jeràrquiques ni sexistes de resoldre problemes o prendre decisions dintre dels grups no-violents. Es tracta, una vegada

més, de la coherència entre fins i mitjans, d'usar tècniques i procediments d'acord amb els objectius que es persegueixen i d'evitar, en una, que els llargs tentacles de l'Estat penetrin fins i tot en les formes d'aquells que pretenen abolir-lo.

La presa de decisions per consens, oposat a la presa de decisions per majoria (i en particular per majories ajustades) pretén atansar-se a decisions en què tots i totes estan d'acord. No es tracta, no obstant, d'arribar a un compromís, pastoreig o solució a mitges. La seva aspiració és arribar a trobar una solució que satisfaci la totalitat de membres del grup. Tal propòsit exigeix un mètode creatiu, capaç de sintetitzar les idees i interessos de tots i totes, que tingui a més en compte que la línia de separació entre la presa de decisions i la resolució de conflictes és molt petita, i que en ella hi solen niar el desacord i les emocions.

Per atansar-se a la presa de decisions d'acord amb el mètode que reproduïm és necessari procedir per

passos. Primer que res, és obvi, és la creació de grup i la consecució d'un clima que fomenti la confiança i l'afecte. Es tracta, en definitiva, d'aprendre a compartir vivències, sentiments, idees. La cohesió, l'estructura del grup, els objectius, les pressions que hi interactuen, els lideratges, els diversos rols que van emergint, els mètodes de control i regulació... són algunes de les coses que cal tenir en compte.

En un segon moment, el més fonamental és facilitar la comunicació autèntica, partint de la tesi de Watzlawik i els psicoterapeutes de Palo Alto que és impossible no comunicar. Hi ha múltiples canals de comunicació, malgrat que, per sobrevaloració, solguem obviar tots aquells que no incloguin la paraula. En aquesta fase, activitats com pescar amb les mans, que reproduïm, ajuden a trencar prejudicis a comunicar-se per altres canals que el visual o oral sense saber per endavant amb qui ens estem comunicant. De totes maneres, la sobrevaloració de la comunicació oral fa que els errors de precisió, la dificultat per a comunicar a l'altre allò que se sent, de forma que aquest també ho senti, fan que la millora de la precisió sigui un altre objectiu a assolir. Cal aprendre a escoltar més que a sentir; d'aquí l'activitat escolta activa (que reproduïm). També en aquesta fase tenen especial importància els diversos mètodes de treball en grup reduït, els grups de base i afinitat, i fins i tot els recursos per a igualar la participació. Per exemple, n'hi ha prou amb donar a cada participant un nombre determinat de mistos (iguals per a tots); cada vegada que algú parla posa un dels seus mistos al centre del grup. Quan algú acaba els seus mistos no pot intervenir fins que no s'hagin usat tots i es procedeix a un altre repartiment.

Arribem a la tercera fase, a la

presa de decisions per consens després de posar-se d'acord en l'estructura del procés (facilitadors,...) i haver identificat el problema. El model que us presentem prové del material emprat a les marxes antimilitaristes internacionals, on s'apliquen sense, pràcticament, limitacions de temps. Les habituals constriccions horàries en la pràctica educativa aconsellen prendre el model com a un objectiu màxim que difícilment es podrà seguir al peu de la lletra. Clarament: que haureu d'adaptar-simplificar el model en funció del context, recordant que la decisió per consens no pretén elegir entre dues proposicions que s'exclouen; sinó el contrari, la solució consisteix en molts casos en crear-ne una tercera, una quarta,... La participació activa, l'aparició d'arguments nous i la renúncia a "vèncer" comporten la constatació que els problemes admeten nombroses solucions.

Tanmateix, hi ha algunes dificultats que cal tenir en compte, des de les constriccions externes a la tossuderia en assajar solucions-decisions que l'experiència ja demostrà com a inadequades, tot passant per les angoixes individuals o la dificultat que certes persones abandonin determinats rols que llasten el grup. No obstant, potser siguin els grups nombrosos, així com l'hàbit de no fragmentar-los, el principal escull a salvar.

Treballar amb grups nombrosos exigeix dinamitzar la presa de decisions, aplicar mecanismes correctors fins arribar al moment del consens. Us suggerim, per exemple, l'ús del baròmetre de valors per a aïllar els punts d'acord i de desacord, les friccions i discrepàncies, així com per a captar les possibles vies de solució. El baròmetre permet, a més, adonar-se col·lectivament, visualitzar, quines persones i/o quins rols resulten en aquella ocasió poc dúctils i, per tant, cap a on escorar? (almenys en el llenguatge) les propostes de síntesi per evitar el bloqueig. Un altre recurs útil, i més ràpid, és l'ús de votacions no vinculants i no decisòries: bé per valorar el grau d'inclinació a la proposta A i B (votació a l'ús); bé per estimar el grau de preferència de determinades decisions possibles dintre d'una gamma

que les vincula entre si (per exemple, quantificant les diverses possibilitats que figuren en una gamma concreta d'eventuals actuacions). En qualsevol cas, el dret al veto -essencial en el model que us presentem-, permet corregir qualsevol intent d'abusar del resultat d'una votació d'aquest tipus.

Tanmateix, potser el model de discussió en peixera sigui el procediment més útil. Inicialment, la discussió en peixera servia per a aprendre mitjançant l'observació guiada, en particular al voltant del tractament d'un tema per un grup mitjançant l'observació d'ell mateix en ple treball. La cosa funciona així: es divideix un grup en dos d'iguals. El grup de discussió seu formant un cercle interior i comença la seva tasca; el grup d'observació seu formant un cercle exterior a l'entorn del grup de discussió, cosa que li permet examinar la seva conducta com si mirés a través del vidre d'una peixera. Això no obstant, les "discussions en peixera" permeten nombroses variants. Una consisteix a combinar la discussió per grups d'afinitat i la peixera. O sigui, es formen dos grups d'afinitat (d'acord amb el que hem exposat ara); cada grup eligeix un portaveu; després, els portaveus discuteixen entre ells i intenten prendre una decisió tenint a l'esquena, respectivament, la resta de components de cada grup d'afinitat original. S'estableixen normes que regulen la possibilitat i condicions en què el grup d'afinitat pot parlar/exigir/denunciar... amb el seu representant. Una variant d'aquest sistema (amb alguna norma particular) forma part de l'últim element del material que presentem: el joc de la inundació. Amb aquest podràs assajar en directe la presa de decisions per consens.

Arribem a la fi. Et deixem amb el material que acabem de presentar-te. Abans, però, recordar-te i recordar-nos que hi ha una intersecció

fecunda entre la tradició dels moviments de renovació pedagògica i la que procedeix de la no-violència: l'assemblea de grup classe, el lloc on poden exercitar-se aquests procediments, per a aprendre el valor real del diàleg; lloc també, en definitiva, on fer aflorar els conflictes latents per aprendre a regular-los/resoldre'ls de manera diferent. Educar per la pau suposa, almenys per als i les que fem aquesta revista (1), educar en i per al conflicte...

SEGONA PART

Se suposa que totes les persones que participen en un grup que lluita per l'emancipació hi van amb tota la seva bona voluntat i són

conscients que s'uneixen al grup perquè sols/soles mai no podrien enfrontar-se per alleugerir el problema que els preocupa. Tanmateix la realitat és que encara transmetem i portem a terme unes actituds contra les que, a nivell teòric, estem lluitant.

Aquí recollim un seguit d'actituds personals que impedeixen la comunicació entre les persones d'un grup i impedeixen que totes hi contribueixin i hi siguin participants actius. A més, és normal que els homes dominin el grup per allò que els autors del material que ha possibilitat aquest article conceptualitzem com "forma de conducta masculina", no perquè les dones no actuïn d'aquesta manera, sinó perquè són generalment els homes qui ho fan.

De tota manera és interessant que els uns i els altres siguem conscients i responsables de la nostra conducta.

(1) Aquest dossier va sortir publicat en els números 7 i 9 de la revista EN PIR DE PAZ.

UN CATALEG D'ACTITUTS

SER EL PROTAGONISTA. Parlar molt, massa fort i massa temps.

SER EL SOLUCIONADOR. Donar continuament la resposta o la solució abans que els altres hagin tingut la possibilitat de contribuir-hi.

PARLAR AMB MAJUSCULES. Donar solucions o opinions d'un mateix com si fossin la darrera paraula d'un tema, accentuant sovint amb la postura i el to de veu utilitzats.

ESTAR A LA DEFENSIVA. Respondre a cada opinió en contra com si es tractés d'un atac personal.

MIQUETES. Fixar-se en les faltet insignificants dels altres en lluit intervencions i trobar una excepció

cada generalitat.

REPETIR. Especialment allò que una dona acaba de dir amb tota claredat.

HISTRIONISME. Usar tota mena de recursos teatrals per aconseguir ser el centre d'atenció.

CENTRAR-SE EN EL TREBALL I EL CONTINGUT. Excloent el creixement personal o grupal mitjançant la cura del procés i de la forma.

DONAR-SE LES DE GRAN. "També jo ho creia... però ara..." o "Com pots dir que...?".

NEGATIVISME. Trobar a tot arreu alguna cosa equivocada o problemàtica. Canviar de tema. Dirigir la discussió cap als propis interessos per donar les pròpies crítiques.

RESIDUS DE DIRIGENT. Utilitzar posicions de poder d'informació o decisió. ESCOLTAR-SE. Formular una pregunta al començament, no escoltant res del tema i tornant a intervenir a la primera pausa.

TEJERISME. Intransigència i dogmatisme; fer la darrera intervenció.

EVITAR ELS SENTIMENTS. Intel·lectualitzar, quedar-se al marge o fer broma quan és el moment de compartir sentiments personals.

CONDESCENDENCIA I PATERNALISME. "Alguna dona té quelcom a dir?".

DONJONISME. Tractar les dones de manera seductora; usar la sexualitat per a manipular les dones. Buscar l'atenció i suport de les dones mentre s'està en competència amb altres homes.

ACAPARAR FUNCIONS. Encarregar-se continuament de treballs abans que altres puguin oferir-se voluntaris.

SERVITUTIS SECRETITIS. Reservar-se informació clau per al grup, per a ús i benefici propis.

PARLAR PER ALTRES. "Molts pensen que hauriem..." o "El que allò significa realment és..."

Mitjançant aquestes conductes la riquesa de les discussions i de les destreses es limiten severament. Les dones i els homes que són menys segurs o que no se senten a gust participant en una atmosfera competitiva estan, a la pràctica, sent exclosos de l'intercanvi d'experiències i idees. Si no es desmunten aquestes actituds és molt difícil que aquell grup pugui transformar aquesta societat i construir una pràctica de democràcia de base i autogestió.

A continuació exposem algunes formes concretes de fer-nos responsables a nosaltres mateixos i als altres.

NO INTERROMPRE LES PERSONES QUE ESTAN PARLANT. Fins i tot es pot deixar un espai després de cada intervenció, comptant fins a cinc abans de parlar. ARRIBAR A SER UN BON OIDOR. Escoltar bé és tan important com parlar bé. És important no quedar-se a fora quan hom no parla; escoltar bé és una participació activa.

CONSEGUIR I DONAR SUPORT. Podem ajudar-nos els uns als altres a ser conscients de les formes de dominació i acabar amb ells, així com donar-nos suport quan ens apartem d'aquestes formes. És important que els homes es donin suport i es reptin entre ells, en lloc de demanar-ho a les dones. Això també permetrà a les dones trencar llur rol d'anar darrera de les necessitats dels homes mentre obliden les d'elles.

NO DONAR RESPOSTES NI SOLUCIONS. Podem donar les nostres opinions de manera que diguem que les nostres idees són valioses però no més importants que les dels altres.

RELAXAR-SE. El grup anirà millor sense els nostres atacs d'ansietat.

NO PARLAR SOBRE TOTS ELS TEMES. No hem de compartir cada idea que tinguem, almenys no amb tot el grup.

NO ATACAR. Podem avaluar-nos quan estem atacant un altre. Podem preguntar-nos: per què ho faig?, què sento?, què necessito?.

PER CONTINUAR LLEGINT:

Balduino Andreola, Dinàmica de grup, Sal Terrae.

Diversos Autors, monogràfic de Cuadernos de Pedagogia, dedicat a "Edupez", juliol/agost 1987.

Paco Gascón/C. Martín, La alternativa del juego.

R. Hostie, Técnicas de dinámica de grupo, Publicaciones ICCE.

S.C. Kolm, Les elections sont-elles la démocratie?, Ed. Cerf.

J.P. Lederach, Educar para la paz, Fontamara (en especial allò dedicat a no-violència).

PASSOS DEL PROCÉS DE PRESA DE DECISIONS I RESOLUCIO DE CONFLICTES

(de manera igualitària, no sexista i no-violenta)

Punts de partida:

- NO-VIOLENCIA: no és l'absència de conflictes, sinó saber abordar-los amb la convicció que es poden resoldre.
- OBJECTIU: arribar a un consens (decisió col·lectiva que incumbeixi tots els implicats).

- ES DONA PER SUPOSAT: que tots els que participen en el procés volen actuar conjuntament d'acord amb consensos assolits resolent els conflictes de manera no-violenta.
- EL PROCÉS INVOLUCRA ELS SENTIMENTS, LES IDEES I ELS ACTES DE TOTS.

SET PASSOS DEL PROCÉS DE DECISIO CONSENSUADA COL·LECTIVA.

1
DEFINICIO DEL PROBLEMA/CONFLICTE PELS AFECTATS

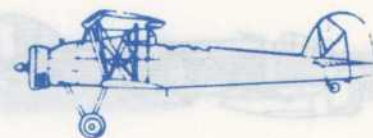
- Hi ha acord en l'estructura del procés (moderació, facilitació,...).
- Tots estem d'acord d'abordar aquest problema ara.
- Disposem tots de la informació necessària?
- El problema és...

2
SIGNIFICACIO EMOCIONAL DEL PROBLEMA/ CONFLICTE PER ALS IMPLICATS

- Tot conflicte involucra sentiments, inquietuts, por,...
- Si tots anem a prendre una decisió col·lectivament i a assumir després responsabilitats, és important que sapiguem de quina manera l'assumpte afecta els sentiments de cadascú.
- Hi ha molts mètodes perquè aflorin: rodes, jocs,...

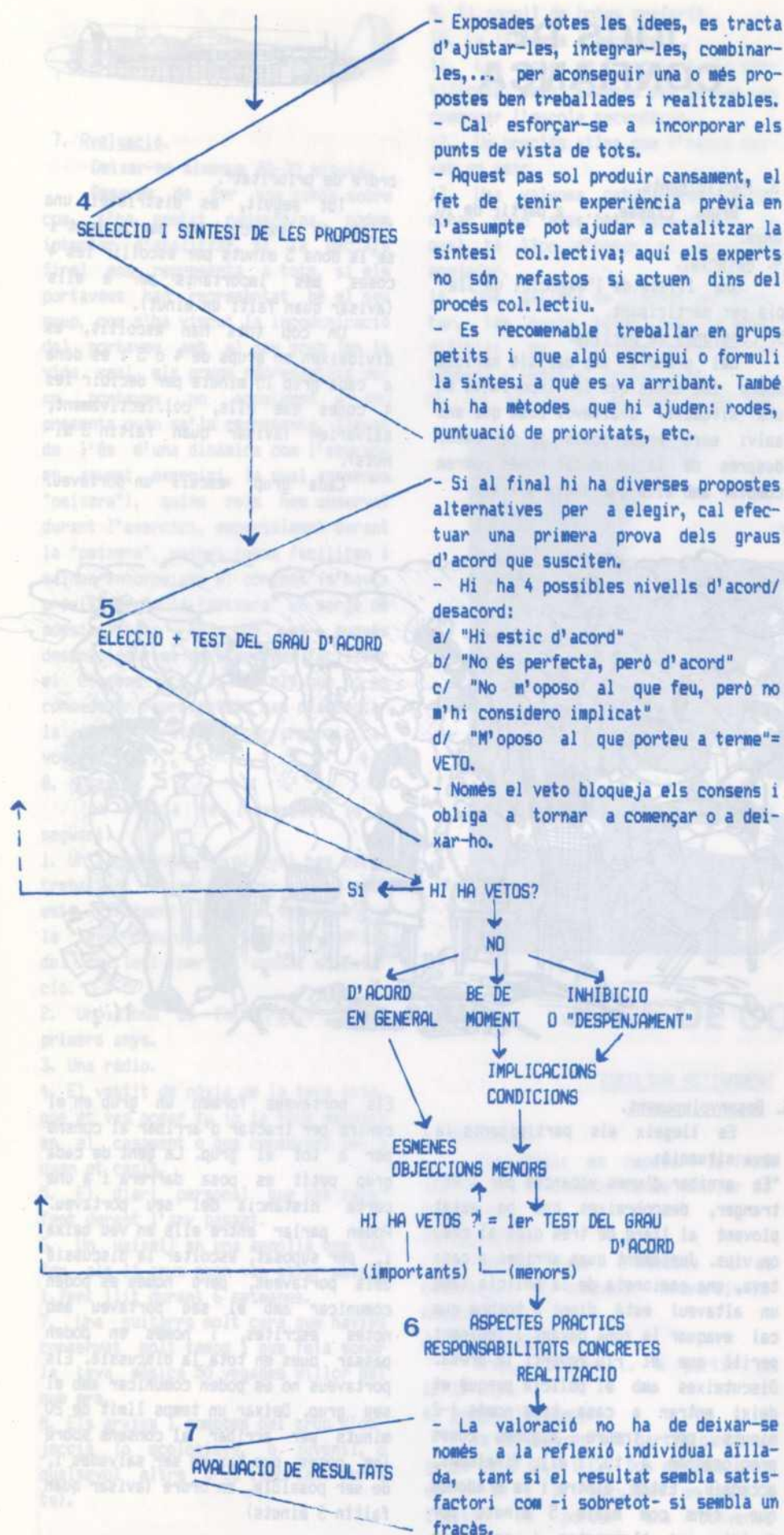
3
CREACIO DE POSSIBLES SOLUCIONS

- És fonamental la participació creativa de tots. És el moment en què els líders experts poden resultar més nefastos i ineficaces en provocar la passivitat dels altres i inhibir llur creativitat.
- Hi ha mètodes per a contrarestar-ho, per ex. "pluja d'idees"; tothom expressa les seves idees o propostes (oralment, gràfica,...), i se suspenden els judicis mutus llevat per a suggerir millores en la formulació.

PRINCIPALS DIFICULTATS QUE SOLEN ENTREBANCAR L'ASSOLIMENT D'UN CONSENS

- Constriccions externes que dificulten o impedeixen un procés creatiu col·lectiu (manca de temps o lloc adequats, amenaça de la policia, exclusió de possibilitats per factors arbitraris...) Si són greus és preferible ajornar la realització del procés.
- Opacitat de l'estructura del procés de presa de decisions i/o de l'assumpte objecte de discussió. És fonamental la claredat, sobretot en allò referit al procediment col·lectiu a seguir, ja que en cas contrari, es crea neguit i/o es recorre als hàbits apresos i a llurs estructures implícites jeràrquiques, patriarcal, que recorren al líder o a l'expert i sumeixen en la passivitat i inhibició els altres (dones, no-experts, joves...) impedit la creativitat personal i col·lectiva.
- Angoixes individuals heretades del passat. La reacció davant de problemes i situacions noves està condicionada per experiències anteriors i sobretot les negatives solen distorsionar la percepció. En el present, en la part conscient això ens permet aprendre, però per la inconscient genera pors, aprensions, etc. Tant les experiències conscients anteriors com les angoixes inconscients emergeixen en tot procés de decisió i conflicte. El pas 2 del procés és particularment important per a permetre que aflorin els sentiments individuals.
- Un grup molt nombrós. En aquest sentit hi ha formes de dinamitzar la presa de decisions, per a implicar tothom en el procés: grups d'afinitat, "fish-bowl" (peixera)...

PESCAR AMB LES MANS

1. Definició.

Consisteix en anar, amb els ulls tancats, a l'encontre d'altres amb les mans.

2. Objectius.

Fa prendre consciència de la importància dels altres, percebre el grup, el sentiment de soletat. Afavoreix la comunicació per altres canals que el visual o l'oral, sense els prejudicis de saber per endavant amb qui hom es comunica.

3. Participants.

Grup, classe,... a partir dels vuit anys.

4. Consignes de partida.

Disposar d'un espai lliure prou gran. Ulls tapats i silenci. Precisar que s'ha de donar un temps prou llarg i que quedin dues persones atentes al que pugui passar.

5. Desenvolupament.

Cadascú camina per la sala amb els ulls tapats i en silenci. Quan troba la mà d'un altre, s'agafen i caminen junts fins trobar un tercer. Qui el troba se solta del primer i s'agafa a aquest últim. Es van formant, així, parelles que se separaran després d'un temps. Alguns poden caminar sols durant tot o una part del joc.

6. Avaluació.

Com s'ha viscut? Emocions, pors,... Els observadors hauran de fer notar els que s'han quedat aïllats, la durada de les parelles, els conglomerats, etc.

INUNDACIÓ

1. Definició.

Es tracta d'arribar a una decisió per consens de tots els participants en una situació de crisi.

2. Objectius.

Ajudar a examinar el procés de presa de decisions per consens, en petits grups i analitzar com decidim les nostres prioritats i valors personals, així com conèixer i entendre els dels altres.

JOCS DE CONFIANÇA

3. Participants.

Grup, classe,... a partir de 10 anys.

4. Material.

Una llista de l'exercici un lla-pis per participant.

5. Consignes de partida.

Cal prendre una decisió seriosa sobre les coses que són importants en una situació. Qualsevol cosa que ens salvi serà enderrocada i, per tant, després de la inundació només podrem comptar amb allò que hagim salvat.

ordre de prioritats".

Tot seguit, es distribueix una llista de l'exercici per participant i se'ls dona 5 minuts per escollir les 4 coses més importants per a ells (avisar quan falti un minut).

Un cop tots han escollit, es divideixen en grups de 4 o 5 i es dona a cada grup 15 minuts per decidir les 4 coses que ells, col·lectivament, salvarien (avisar quan faltin 3 minuts).

* Cada grup escull un portaveu.

6. Desenvolupament.

Es llegeix als participants la seva situació:

"En arribar d'unes vacances per l'estranger, descobreixes que ha estat plovent al llarg de tres dies al camp on vius. Justament quan arribes a casa teva, una camioneta de la policia (amb un altaveu) està dient a tothom que cal evaquar la zona davant l'imminent perill que el riu reventi la presa. Discuteixes amb el policia perquè et deixi entrar a casa teva només 1-2 minuts per treure algunes coses precioses per a tu, i ell, finalment, accedeix. Estàs dintre i te'n adones que tens com màxim 5 minuts per decidir què t'emportes i que només seràs capaç de rescatar 4 coses abans d'haver de sortir. Què 4 coses salvaries? Si tens temps, escriu-les per

Els portaveus formen un grup en el centre per tractar d'arribar al consens per a tot el grup. La gent de cada grup petit es posa darrera i a una certa distància del seu portaveu. Poden parlar entre ells en veu baixa i, per suposat, escoltar la discussió dels portaveus, però només es poden comunicar amb el seu portaveu amb notes escrites, i només en poden passar dues en tota la discussió. Els portaveus no es poden comunicar amb el seu grup. Deixar un temps límit de 20 minuts per arribar al consens sobre les coses que han de ser salvades i, de ser possible, en ordre (avisar quan faltin 3 minuts)

7. Avaluació.

Deixar-ne almenys 20-30 minuts.

Després de fer una ronda sobre com s'ha sentit cadascú/na, podem intentar d'analitzar si la decisió final ens representa a tots, si els portaveus han representat bé el seu grup, com s'ha viscut la comunicació del portaveu amb el seu grup (en la vida real els grups representats per un portaveu no acostumen a ser presents quan se'ls representa, llevat de l'ús d'una dinàmica com l'emprada en aquest exercici, la qual anomenem "peixera"), quins rols hem observat durant l'exercici, especialment durant la "peixera", quines coses faciliten i quines entorpeixen el consens (s'havia previst per a la "peixera" un marge de possibilitats en què es pogués desenvolupar el portaveu per facilitar el consens ?,...), si els que no es consideren representats han d'acceptar la decisió presa, si per urgència cal votar i com,...

8. Notes.

La llista de l'exercici és la següent:

1. Un llarg poema en el qual has estat treballant durant mesos, i el qual està finalment llest per sotmetre'l a la teva comunitat o societat poètica del col·legi per a l'annual competició.
2. Un àlbum de fotos dels teus 3 primers anys.
3. Una ràdio.
4. El vestit de núvia de la teva àvia, que et vas posar tu (o la teva esposa) en el casament o que conserves per a quan et casis.
5. El diari personal que vas estar fent durant l'any passat.
6. Un vaixell en una ampolla que vas fer als 11 anys quan vas estar malalt i fent llet durant 6 setmanes.
7. Una guitarra molt cara que havies conservat molt temps i que feia sonar la teva música 50 vegades millor del que era.
8. Els arxius i comptes del grup d'objectiu (o ecologista, o juvenil, o qualsevol altre grup important per a tu).

9. El parell de botes preferit.
10. La llibreta d'adreces.
11. Les notes de l'escola i els certificats dels exàmens des de que vas començar l'escola secundària.
12. Un preciós atlas que t'havia deixat un amic.
13. Una valuosa catifa que et van donar quan eres pels mars d'Àsia, la qual té lloc d'honor al terra del menjador.
14. Una galleda de plantes per plantar, les quals tenen fama d'ésser difícils de cultivar però ja es comença a veure el primer brot.
15. La col·lecció de segells del teu

pare datats el 1920 i valorats en alguns cents de milers de pessetes.

16. Cartes d'amor de la primera noia o el primer noi.

17. Dues empolles d'un vi especial, molt vell, que guardaves per una ocasió especial.

RECORDA. - Qualsevol cosa que no salvís serà destruïda per la inundació. TENS 5 MINUTS PER DECIDIR-HO.

JOC DE COMUNICACIÓ

ESCOLTAR ACTIVAMENT

1. Definició.

Consisteix en repetir la frase que ha dit el company sense canviar el significat.

2. Objectius.

Fomenta que s'escolti i es comprengui el company. Afavoreix la comunicació.

3. Participants.

Grup, classe,... a partir de 12-13 anys.

4. Desenvolupament.

Es divideixen els participants en grups de 3 (A, B i C). Dos de cada grup de 3 (A i B) escullen un tema i tracten de portar una conversa observant les següents normes:

A, comença amb una frase; B, ha de repetir la frase que ha dit A de manera que el sentit no canviï en

absolut; A ha de confirmar amb un D'ACORD o CORRECTE si B ha agafat bé el sentit. Llavors és quan B pot respondre a la frase de A.

En el cas que una frase no es repeteixi conservant tot el sentit, A o B haurà de rebutjar-la amb un INCORRECTE o NO. Llavors hauran de tornar a repetir la frase.

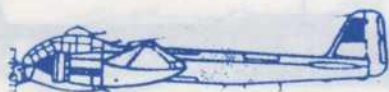
En cas que la repetició segueixi sense concordar amb l'enunciat inicial, haurà de tornar-lo a repetir qui correspongui (A o B).

El jugador C fa d'observador i participa en l'avaluació.

7. Avaluació.

El jugador C presentarà el que ha

observat durant el joc quant a l'actitud d'escolar (no li és permès fer valoracions). Els altres dos podran comentar com s'han sentit i quines dificultats han trobat.

8. Notes.

Es podrà fer també com una narració d'un a l'altre. En aquest cas, al cap d'una estona canvien els papers (avaluar el paper d'escolta).

BAROMETRE DE VALORS

1. Definició.

Els participants s'han de pronunciar sobre una proposició, la qual comporta un judici de valor. L'actitud pot anar des de estar totalment a favor o totalment en contra passant pels intermitjos +/-, exclosa la neutralitat.

2. Objectius.

Permetre als participants prendre consciència més clara del que els uneix i del que els distingeix als uns dels altres.

Permetre, a favor d'un repartiment equilibrat, practicar un exercici d'escolta activa.

3. Participants.

Grup, classe,... a partir dels 12 anys. Un animador per enunciar les proposicions i un altre, si és possible, per apuntar les posicions i els canvis en PRO i en CONTRA.

4. Material.

Una pissarra gran (si no al te-

rra) amb A FAVOR/EN CONTRA, al mig de l'habitació.

5. Consignes de partida.

No pot haver-hi actituds; cadascú s'ha de pronunciar.

Cal prendre les afirmacions tal com s'entenen; no es pot demanar cap tipus d'explicació.

Demanar serenitat i silenci, malgrat els intents de riure i comunicar-se amb els altres.

La presa de posicionament en relació a les proposicions correspon a un desplaçament en l'espai (A FAVOR a la dreta, EN CONTRA a l'esquerra, i el +/- entre els dos, separats).

6. Desenvolupament.

L'animador presenta les regles del joc i determina els llocs corresponents a les diferents possibilitats.

L'animador (o millor un segon) observa les proporcions en què es reparteixen a favor i en contra respecte de cada proposició. L'objectiu és buscar la proposició que divideixi el grup en fraccions més o menys equilibrades.

Un cop s'han comprès bé les regles del joc, l'animador proposa frases, les quals han d'incidir en el tema en els punts discutits durant la sessió.

A cada frase, els participants s'han de posar en l'espai, així com donar les raons de la seva situació. Un cop s'han escoltat les raons d'ambdues bandes s'obre la possibilitat de canviar de posició i de fer una proposta de reformulació (una nova frase que, sense del context inicial, pugui aconseguir un major consens).

Quan l'animador ho cregui

convenient, pot tornar a demanar a la gent que torni al centre i enunciar una altra frase.

7. Avaluació.

Ha estat fàcil o difícil posar-se en aquesta situació? Què ha afegit haver de posicionar-se físicament? Què heu après respecte dels valors dels altres? I dels vostres? A mesura que escoltàveu altres raonaments, quins canvis s'han produït? És possible apropar-se a una altra persona amb valors diferents als nostres?

8. Notes.

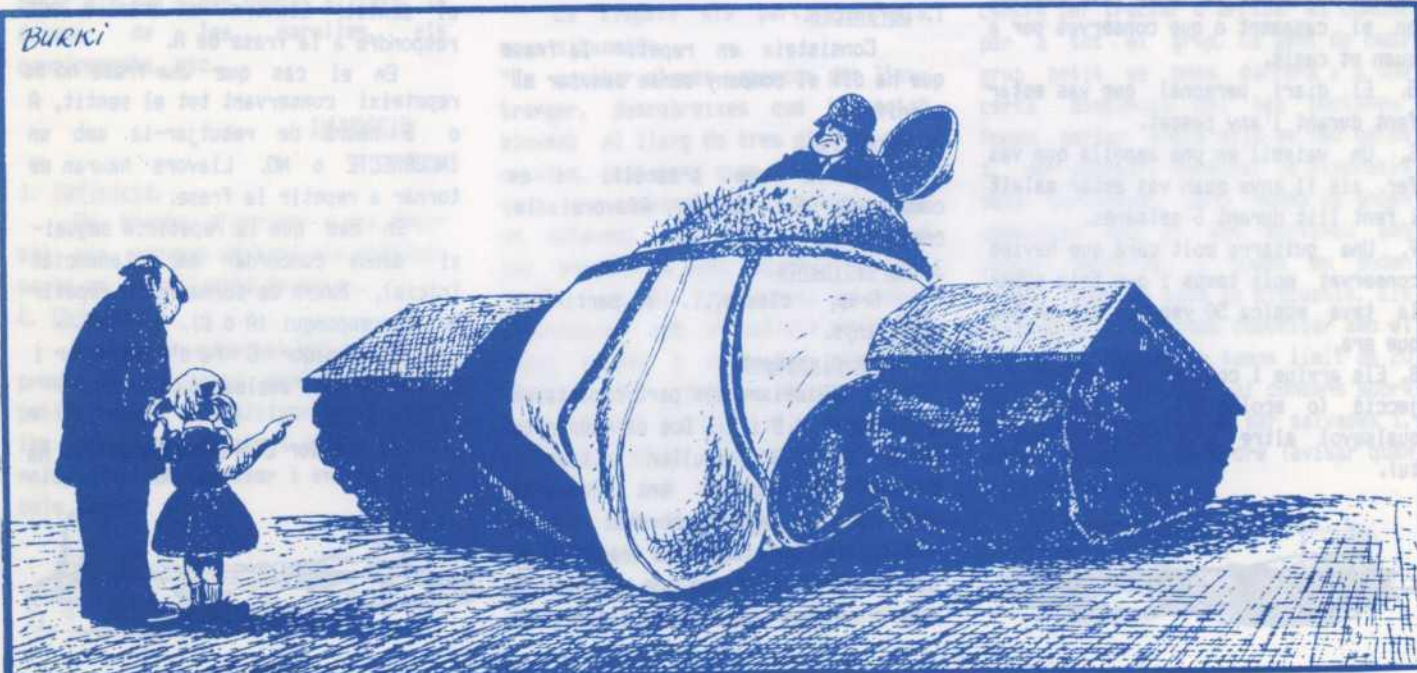
Aquest exercici pot durar més d'una hora si es deixa desenvolupar completament (reformulació, escolta activa i avaluació final); això és important perquè l'experiència resulti bona.

Es interessant que l'animador reformuli la proposició que ha donat lloc la repartició més equilibrada, formi grups de 2 a 4 persones, de les diferents opcions, si és possible, i els presenti l'exercici d'escolta activa.

Una variant d'aquest exercici es podria fer en una habitació quadrada o rectangular. L'animador es recolza en el centre d'un dels murs de manera que el seu racó dret representi "tot a favor", l'esquerra el "tot en contra" i els racons oposats, els "més o menys a favor a l'esquerra" i "més o menys en contra" a la dreta.

trad. Josep Manel
Susanna

BURKI

José Manuel Fierro:

Un objector de nou empresonat

José Manuel Fierro Conchouso és un jove de 20 anys, natural de "León" (on hi viu la seva família), que un dia qualsevol fou segrestat pels militars (fet que succeeix a milers de joves cada any). No trigà gaire a adonar-se'n que allò no estava fet per a ell, sinó, més aviat, tot aquell muntatge s'ha inventat per anar en contra d'ell i de tots i totes els/les joves que volem canviar radicalment, entre d'altres coses, amb les formes de relació que imperen en la nostra societat, de les quals l'exèrcit i el Servei Militar en són puntals fonamentals: de dominació ideològica, de repressió afectiva, d'anul·lació mental, de submissió, d'assassinats, etc.

José Manuel decidí, doncs, d'objectar al S.M., auto-decretà "Día de Puertas Abiertas" i tocà el pirandó. Més tard va entrar en contacte amb la gent del MOC i va estar amagat durant uns mesos. Va estar vivint a casa d'objectors del MOC i això serví perquè s'anés consolidant en ell una formació i un discurs antimilitarista i proposés d'integrar-se dins l'estratègia de desobediència i d'insubmissió a la Llei d'Objecció de Consciència.

Malaauradament en un control policial rutinari (rutinari, doncs han esdevingut, ja, quotidians) va ésser detingut a Figueres a mitjans del mes de juliol passat, estruncant-se l'oportunitat de participar en l'enfrontament previst pel mes de gener proper i avançant, així, els aconteixements.

Al cap d'uns dies fou traslladat a la caserna de Loiola on passà un temps fins que fou conduït a la Presó Militar d'Alcalá de Henares (Madrid).

José Manuel s'ha negat a vestir l'uniforme de la presó, a tallar-se els cabells, etc., és a dir, fins i tot dins la presó, manté una actitud de desobediència i de no-col·laboració amb els seus carcellers i amb el Sistema Militar. A conseqüència d'això es troba incomunicat. Només pot sortir a passejar 1 hora al dia sens cap tipus de contacte amb d'altres presos. No li entreguen (ara per ara) les cartes que li van arribant (només les de la seva

LLIBERTAT OBJECTORS EMPRESONATS

DRET A OBJECTAR PER A TOTHOM!!

mare) i cada 5 dies li obren un nou expedient disciplinari per la seva actitud de rebel·lia. Li han retirat tot possible lligam amb l'exterior (ràdios, diaris, revistes, etc.). Tot i així, amb els pocs contactes que es van tenint amb ell, ens ha comentat que es va mantenint animat i amb bona disposició per a seguir endavant malgrat les constants pressions que sofreix per part dels "caquis" i els dies baixos que pot tenir.

Amnistia Internacional l'ha reconegut com a pres per motius de consciència. Des de la mort del dictador Franco, aquest organisme ha reconegut a tres persones com a presos de consciència a l'Estat espanyol. Tots tres són objectors (en Cesc Alexandri, en Miquel Rodríguez i ara, en José Manuel Fierro).

Aquest fet és, sens dubte, un argument de pes quant a la pressió social i de mobilització de cara a aconseguir l'alliberament d'en José Manuel, de tots els objectors als quals es pugui empresonar en un futur proper i pel reconeixement del dret a objectar en qualsevol moment.

A la darrera Assemblea Estatal de MOC (Madrid, 3 i 4 de setembre de 1988) es varen plantejar dues dates per a fer accions coordinades a nivell de tot l'Estat. Foren els caps de setmana 24-25 de setembre i 8-9 d'octubre.

A Barcelona, el dissabte dia 24 de setembre (Dia de la Mercè), ens mobilitzarem la gent dels col·lectius i moviments que integrem la Plataforma d'Objectors/es per la Insubmissió per a treure a la llum pública el cas d'en José Manuel Fierro i denunciar la seva situació. Al matí, aprofitant la missa que cada any es celebra a l'església de la Mercè i on hi assisteixen les "altes autoritats", civils i militars, de Catalunya, varem concentrar-nos a l'entrada i desplegarem dues pancartes. Una, exigint la llibertat de José Manuel Fierro i el dret a objectar a mitja mili, i l'altra proclamant la postura d'insubmissió a la PSS i al Servei Militar.

L'acció es valorà molt posi-

tivament per la implicació de la gent (colles de gegants, grallers, etc.) donant-nos suport i mostrant públicament la seva solidaritat. La intervenció dels cossos repressius (blaus i marrons) fou contundent en dues ocasions, utilitzant "sprays" lacrimògens.

Al capvespre es féu una cercavila al Sot del Migdia, espai reservat durant les Festes de la Mercè per a actuacions musicals. La cosa quedà una mica pobre per la poca gent que hi havia i la poca animació. Tot i així,

la intenció era bona.

Les mobilitzacions seguiran endavant. És important de mostrar-li a en José Manuel tot el nostre suport enviant-li cartes (malgrat, de moment, no les pugui rebre) a l'adreça:

José Manuel Fierro Conchouso

Prisión Militar de Alcalá de Henares
Alcalá de Henares (Madrid)

Alcalá de Henares

25 de septiembre de 1988

"(...) Eso ha sido muy importante para mí. También estoy infinita-

mente agradecido a todos aquellos que sin haber tenido el más mínimo contacto conmigo están haciendo algo por mí. (...) " José Manuel Fierro Conchouso.

LLIBERTAT JOSE MANUEL FIERRO CONCHOU SO
DRET A OBJECTAR A MITJA MILI,
INSUBMISSIO A LA LLEI D'OBJECCIO.

Jordi Muñoz i Burzon

COPIA D'UNA CARTA DE JOSE MANUEL
FIERRO CONCHOU SO, OBJETOR ENCARCELADO
EN LA PRISION MILITAR DE ALCALA DE H.

Alcalá, 9 de Agosto de 1988.

Hola a todos!

Espero que todo os vaya bien. Os estoy escribiendo desde mi celda, deben ser cerca de las tres. La prisión es moderna. Sólo he visto el patio desde mi ventana. Mi celda es limpia y la acaban de arreglar, puede que me cambien para otra. Es un poco más deprimente que la de Figueras: tengo servicio, lavabo y estanterías, pero no tengo ni mesa ni silla.

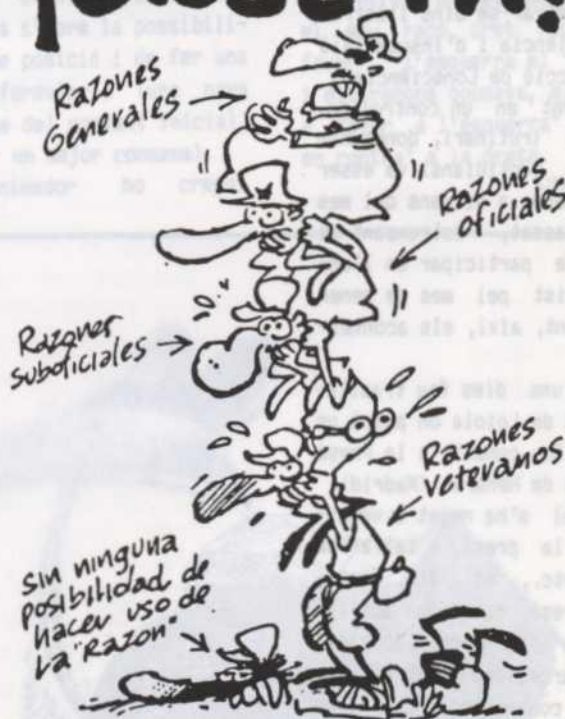
Desde mi ventana, que da al patio, he visto un poco cómo es la prisión. Los reclusos andan libres todo el día por el recinto. En el patio no hay ningún funcionario, y continuamente voces, alguna que otra riña y hasta llegan a tirar cosas contra las ventanas de algunas celdas para que los de dentro les atiendan y por allí no aparece ningún funcionario. Existen jerarquías, como los veteranos en los cuarteles, pero no se si participarán todos. En una riña que oí en el patio, desde mi ventana, uno le decía al otro que se fuera, que ahí no tenía terreno. Yo, mientras esté sólo en la celda, no creo que tenga ningún problema.

He tenido algo de movida con los mandos de aquí, por no quererme poner el uniforme del centro (no se si estareis de acuerdo conmigo?). Cuando llegué el sábado y no quise ponérmelo, no sabían que hacer. Yo creo que nunca habían pensado en esa posibilidad. Me decían que no podía entrar así. Estuvieron intentando convencerme con muy buenas palabras, durante 20 minutos!. Cuando se convencieron de que no servía de nada, me dijeron que

lo pensara a solas cinco minutos, pero lo que querían, en realidad, era hablar entre ellos para ver que iban a hacer. Al final me subieron a la celda y todavía me decían que lo pensara. Luego, hasta el lunes, no pasó nada. Había hecho una instancia para pedir mis cosas, que no me las habían dejado todavía subir, y otras cosas también (llamar por teléfono, una mesa y una silla,...). Así que el lunes por la

mañana me llevaron ante unos oficiales, en una oficina. Allí se discutió sobre lo que quería (lo que se pedía en la instancia), y por qué no me quería vestir el uniforme del centro. Yo sólo hablaba con un oficial, los otros dos escuchaban. Terminó la entrevista y subí para arriba. Pero 10 minutos después subió el oficial que había estado hablando conmigo. Venía a meterme cizaña.

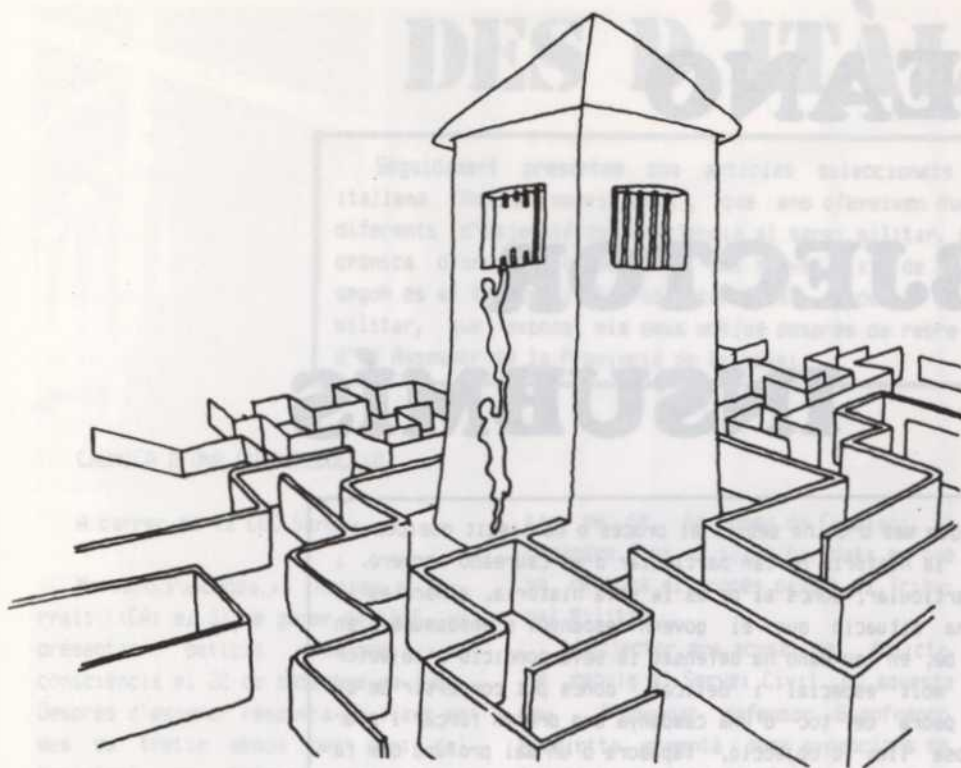
¡OBJETA!

hay RAZONES

Razón: Grupo antimilitarista de Iruña

40 MOC. Navarra 6 - 1º. Aptdo 1126, 31080 - Iruña

Cuando abajo le dije por qué no quería ponerme el uniforme, debió de creer que lo que le dije eran frases hechas, sin ninguna base (le dije que eso iba contra la persona) y subió para echarme por tierra todo lo que dije. Empezó a meterme lo de la desertión, preguntándome si había objetado después de un tiempo, y se calló, mirándome y sonriendo, y acabo diciendo que le sonaba a chino. Yo le contesté que el motivo no eran las armas, sino la forma en que te pisotean allí, como a un esclavo. Noté cómo yo iba ganando terreno, y él, al ver que no podía acusarme de falso (todo esto fue entre él y yo, sólo, nada oficial), intentó hacerme ver que era un inadaptado, que estaba en contra de las reglas de la sociedad. No me lo dijo así, sino con frases como: "Tú lo que no te gusta no lo haces, no?" y otras parecidas. Le dije que yo también era la sociedad, que formaba parte de ella y las normas que van contra mi también van contra la sociedad y viceversa. Le dije alguna cosa más y terminó por irse, con cara de derrotado, no sabiendo qué decir. Lo gordo vino el martes, o sea hoy. Subieron a mi celda el mismo oficial con un mando superior a él, y aquel me volvió a preguntar muy serio por qué no me ponía el uniforme e hizo algún comentario de mal gusto, sobre mi decisión de objetar cuando yo estab haciendo la mili (se ve que el otro no le dijo mi motivo). Yo pasé de replicar nada, ni siquiera me puse a discutir con él si

me ponía o no el uniforme (esta entrevista si creo que era oficial). Me limité a escucharle y a asentir; poco a poco fue dulcificándose su carácter, y llegó a sonreírme y a decir que respetaba mis ideas. Su cambio se debió al ver cómo era y que yo no era tan malo como parecía creer al principio (sabe dios lo que le habría dicho el otro oficial). Acabó diciéndome que había intentado arreglar lo mío con el gobernador, pero que no pudo ser, y que si no me ponía el uniforme no podría salir. En cuanto a los libros y las demás cosas no había ningún problema, y se fue dándome las gracias. Hasta aquí todo bien.

A los 20 minutos pedí que se me dejara llamar al funcionario del control, y éste me dijo, mientras otro que estaba junto a él asentía, que para bajar a llamar tenía que ponerme el uniforme, sino no podía (quería llamar al abogado). Entonces le dije que qué pasaba con mis cosas. Me dijo lo mismo: hasta que no me pusiera en uniforme no me dejaban bajar a por ellas y tampoco podían subírmelas. Yo me quedé atónito; otro funcionario me llevó a mi celda, diciéndome que lo único que iba a conseguir era no poder llamar. Estuve en la celda pensando durante 5 minutos. Claro, por la misma lógica, tampoco podría bajar a ducharme, ni nada por el estilo, a lo mejor ni siquiera me dejaban echar una carta. Pensando todo eso y un poco furioso me levanté y empecé a dar

golpes a la puerta para que viniera el funcionario. Cuando éste vino y abrió la puerta, le dije que había estado pensando sobre todo esto y que comprendía que no me dejara salir, pero que no se me dejara llamar, ni coger mis cosas no tenía que ver con eso. El me volvió a repetir lo mismo de antes: ningún recluso podía salir de la celda sin uniforme, yo volví a repetir lo de antes y él acabo diciendo lo mismo, y entonces, no estando muy seguro de lo que decía, dije que yo tenía derecho a hacer una llamada telefónica, y también a traer mis cosas aquí y que se podía no dejarme salir por lo del uniforme, pero sin quitarme lo otro, que no era mi problema que el teléfono no estuviera aquí y tuviera que bajar a llamar y el tío se puso duro y dijo que tampoco era su problema. Entonces yo le dije que quería un papel en el que se dijera que no se me dejaba llamar, ni coger mis cosas, firmado por el responsable. El tío me dijo muy serio que llamaría ahora al control para pedirlo, y se marchó. Yo sabía que había dado en el clavo. A los 30 minutos vinieron a mi celda y me dijeron que ya podía llamar. Después de hacer la llamada (al abogado le conté todo esto), me dejaron coger mis cosas.

Como veis no me ha ido mal del todo. Por supuesto no pienso ponerme el uniforme. Es posible que no estéis de acuerdo conmigo en esto. A lo mejor os he metido demasiado rollo en esta carta, pero tenía ganas de contarlo.

(...)

Me gustaría que me escribiérais. Un fuerte abrazo!

Conchouso.

LAUREANO

UN OBJECTOR INSUBMÍS

Segur que mes d'un ha seguit el procés o ha llegit quèicom a la premsa de la història no tan particular d'en Laureano Herrero. I diem no tan particular, doncs si bé és la seva història, ahòra és la repetició d'una situació que el govern espanyol s'entossudeix en perpetuar. Ara bé, en Laureano ha defensat la seva condició d'objector en un moment molt especial i delicat, doncs pot convertir-se en referència o pedra de toc d'una campanya que pretén forçar l'atur d'una vergonyosa llei d'objectió, tapadora d'un mal profund que fa massa temps que s'arrossega: la conscripció.

1983: Es declara objector a la caixa de reclutes de Valladolid, quedant en situació d'incorporació aplaçada.

1987 desembre: Rep notificació per a que regularitzi la seva situació davant el CNOG, cosa que fa el dia 14 d'aquest mes mitjançant la Declaració Col·lectiva.

1988, 24 de febrer: El CNOG es reuneix i decideix demanar-li ampliació de motius.

22 d'abril: Laureano presenta recurs d'alçada davant el CNOG.

1 de juliol: El CNOG torna a la càrrega i li denega la seva condició d'objector. Un mes mes tard els militars li donen part de citació per al dia 10 a la caixa de reclutes de Valladolid i procedeixen a declarar-lo "útil" per a fer la mili.

9 de setembre: Els militars li donen bitllet de tren i ordre d'incorporar-se el dia 28 d'aquest mes a la base d'Araka (Alava).

29 de setembre: després d'una potent roda de premsa a la que varen anar un "fotimé" de periodistes, Radio i TV, Laureano es presenta en el govern militar de Gasteiz amb un escrit que reafirma la seva condició d'objector de consciència i d'insubmis actiu al servei militar.

Després de successius pilotejos el manen a Araka on finalment són rebuts pel coronel-cap, en Laureano, l'advocat i quatre MOCosos.

El coronel, atentíssim, es renta les mans, li concedeix un permís fins el dia 3 d'octubre per a consultar amb els seus superiors, li reitera que "prefiero que no te quedes aquí por ahora" i s'ofereix als MOCosos "en lo que pueda ayudarlos".

3 d'octubre: Laureano es presenta de nou; el coronel ja no rep MOCosos i ha

perdut l'endrec (l'ha mosquejat la gran difusió de la premsa). Diu que el tema ha passat a mans del jutja militar togat amb seu a Iruña i que ell decidirà; abans de despatxar-lo li ofereix: "haz la mili y aquí no ha pasado nada". Laureano declina la seva cortès i generosa proposició.

6 d'octubre: Laureano, prèvia citació, compareix a declarar davant el "tokat" i es reafirma en la seva postura. El togat del mostatxo li diu que un cop havent declarat i després de mirar alguna altra dada decidirà si li obre procés per negativa al compliment de la mili. Li diu que ha de tornar a

Araka, per veure que fa el coronel mentres ell decideix.

El coronel (Pako L. Sanquirico) no rep; com ningú no en vol saber res Laureano se'n va (en mig del fregat, la premsa no se'n perd ni mica).

7 d'octubre: Nova ordre d'incorporació per al dia 10, que després retrassen fins el 12.

11 d'octubre: Laureano es presenta a Araka; al final s'aconsegueix que passi l'advocat. Sanquirico diu que només està disposat a rebre'l si es vesteix de kaki (Laureano, no l'advocat). Com ell no accepta i reitera que no farà la mili el foten fora, quasi a empentes. En paraules del propi togat, el coronel té potestad legal de "retener por la fuerza" en Laureano a Araka, I...

17 d'octubre: ... en Laureano és empresonat. Després dels primers estires i afluixes de la vida presidiària d'un penal militar, i quan es temia una llarga estança per en Laureano...

...DARRERA HORA

29 d'octubre: Laureano Herrero, després de passar una període de temps a la presó, ha estat deixat en llibertat condicional en espera de judici. El jutja togat va decretar que donat que havia objectat quan no hi havia llei, això va complicar el cas fins a convertir-lo en un cas atípic que demana un tractament particular i especial.

DES D'ITÀLIA

Seguidament presentem dos articles seleccionats de la revista italiana "Azione nonviolenta", que ens ofereixen dues experiències diferents d'objectió de consciència al servei militar. El primer és la crònica d'una "autorreducció" del servei civil de 20 a 12 mesos. El segon és el testimoni d'un objector total, condemnat a un any de presó militar, que exposa els seus motius després de rebre la solidaritat d'un Assessor de la Província de Brindisi.

CRONICA D'UNA AUTORREDUCCIO

A càrrec de la LOC Sarda.

Mariano Pusceddu va néixer a Barri (CA) el 31 de gener de 1956. Va presentar petició d'objectió de consciència el 22 de setembre de 1981. Després d'esperar resposta al llarg de mes de tretze mesos per part del Ministeri de Defensa, que hauria d'haver arribat en sis mesos (art. 3L 772 del 15/12/72), en veure l'enorme retard i com que estava disposat a realitzar el S.C. es va autodestacar a la Cooperativa Comunità di Sestu (CA) en data 9/11/82 tot esperant resposta del Ministeri.

L'entitat va notificar la seva presència amb una carta al Ministeri en la qual es sol·licitava el seu reconeixement. La resposta va arribar l'11 de maig del 83, a la qual seguia amb data 20 de juny del 83 l'assignació a l'Entitat esmentada.

El jove rebutjà, mitjançant una enviada al Ministeri, usufructar de la circular No 500081/3 del 19/9/79 que preveia el llicenciament anticipat un cop passats 26 mesos de la data de presentació de la petició.

El 18 de juny de 1984, l'objector de consciència envia al Ministeri de Defensa i al Districte Militar de Cagliari un document en el qual declara la seva intenció d'abandonar l'entitat en la qual prestava servei tot precisant les motivacions que l'indueixen a rebutjar l'ampliació a 8 mesos (exercit de terra) del servei civil; jutjava aquest aspecte punitiu i discriminatori.

Amb data 20 de juny de 1984, deixa l'entitat autorreduint-se a 12 mesos el servei civil.

El 6 d'octubre del mateix any, Mariano Pusceddu era arrestat en execució de l'ordre de captura emesa el 28/8/84 per la Magistratura Militar de Cagliari. Traslladat a la presó mili-

tar de St. Bartomeu de Cagliari, va romandre fins al 12/10/84, data en que se celebrà el procés davant el Tribunal Militar.

L'objector era acusat del delictes de rebuig al Servei Civil. En aquesta Seu, l'advocat defensor Gianfranco Macciotta esmentà dues excepcions de legitima constitucionalitat. La primera, relativa al dubte de competència jurídica del Tribunal Militar (art. 11L 772/72); la segona, sobre la durada del servei civil (art. 5L 772/72).

El tribunal va retenir "no manifestament infundada" l'excepció relativa a la competència de l'orga jutjant i, deixant en suspens la segona excepció, va reenviar el conjunt a la Cort Constitucional i va deixar l'imputat en llibertat provisional.

Amb data 23 d'abril de 1986, la Cort Constitucional, que va acumular un seguit de recursos emanava la sentència que declarava no constitucional la competència dels Tribunals Militars

respecte dels objectors de consciència reconeguts (art. 103, 3r apartat Constitucional).

El 20 de gener de 1988 a Cagliari a la 2a secció del Tribunal Penal, se celebrà el segon procés a càrrec de l'autorreductor Mariano Pusceddu. L'advocat defensor, Gianfranco Macciotta, presentà en la instància la qüestió de la inconstitucionalitat de l'article 5 de la Llei 772/72 sobre l'ampliació del Servei Civil, que quedà en suspens en el procediment davant el Tribunal Militar. El Tribunal de Cagliari acolli, apelant a l'article 3 de la Constitució italiana, l'incident de constitucionalitat elevat per la defensa; va emetre l'ordenament amb el qual disposava el pas a la Cort Constitucional del procediment a càrrec de l'objector-autorreductor.

LOC Sarda

Agostino Manni de Racale (Lecce), 26 anys, estudiant de filosofia a Milà, es declarà objector total i ha estat condemnat pel Tribunal Militar de Bari a un any de reclusió. A la presó, va rebre la carta de solidaritat d'un Assessor de la província de Brindisi a la qual va voler respondre. Publiquem ambdues cartes.

Estimat Agostino, en temps de fàcils acomots, de reflux, de penediment més o menys interessat i de crisis ideològiques, la teva vivència personal, fruit d'una opció tan discutible com hom vulgui, però digna de consideració i respecte, és una bufetada a la resignació de tots aquells que mantenen, equivocadament, que ja no existeix més espai per al "testimoni". Qui, desalentat i desil·lusionat, ha renunciat a canviar la societat, pot i ha de trobar en el teu gest un exemple amb el qual confrontar la pròpia consciència per retrobar les raons i les motivacions d'un compromís que no ha de perdre mai de vista -com sovint passa als polítics-, la seva fi última: construir un món on la justícia i la pau es realitzin plenament.

Aquestes poques línies volen ser una mostra tangible de la meua solidaritat personal. Si ho vols, puc formular als companys de la Junta Provincial la proposta d'utilitzar-te en els sentits de la llei 167/29.4.83.

Esperant la teua resposta, m'és grat de fer-te arribar un cordial salutament.

Prof. Alfredo Passante
Assessor de Cultura i Problemàtica
Juvenil de la província de Brindisi.

Estimat Alfredo, abans de tot et demano excuses pel retard amb que responc a la teua carta, però una maleïda grip ha robat fins el dia d'avui totes les meves forces i m'ha obligat a fer llit.

Alguns companys m'han parlat de tu com d'una persona honesta.

No calia, però, que ho fessin: les paraules que m'escris són suficients per testimoniar-ho, i per allunyar sospites que -després de tants anys d'activitat política- quasi instintivament s'apoderen de la meua persona, quan tinc davant meu personatges amb

càrrecs públics de certa autoritat.

No sé com donar-te les gràcies per la solidaritat que m'expresses i per haver identificat el significat més profund del meu comportament; perquè, més enllà de les seves específiques motivacions, el que he volgut demostrar amb el meu rebuig a la mili -a mi mateix, primer, i després a qui tingui oïda i consciència per escoltar- és que es pot i cal desafiar la resignació, combatre la "Renúncia", fer-se amo novament d'un desig de transformació social que, després de caracteritzar períodes recents de la nostra història, sembla ser, cada dia més, completament perdut.

És un món lleig, aquell en què vivim; nosaltres l'hem construït així, i semblen incapaços de canviar-lo.

L'estem deixant enfonsar poc a poc en la misèria i les injustícies sobre les quals l'hem edificat; semblen impotents i espantats quan, com momentàniament despertats d'un somni urbiac, ens adonem que és l'únic que posseïm i que l'estem destruint.

Però el desànim i la resignació no

serveixen per a res: ens falta fins i tot la il·lusió que "qualcom" o "algú", diferent a l'humà, tingui ja preparat un altre, perfecte i etern, i que estigui esperant la fi d'aquest per regalar-nos-el.

"Deixem el pessimisme per a temps millors": era un slogan de moda, en altres temps, però avui s'ha convertit en una necessitat; perquè, podem realment abandonar tota "esperança" si no estem disposats a un nou compromís, a increïbles entusiasmes, "bojos" propòsits?

Per quant mai hauria pogut acceptar això que representa la negació dels meus ideals, la pèrdua dels meus projectes de transformació social, la mort de les meves utopies.

Per això -convençut com estic que només un "home nou" pot veritablement construir un món divers a aquest en què vivim- no hauria tolerat que, mitjançant la destrucció de la meua personalitat i la contínua lesió de la meua dignitat, l'exèrcit em transformés en serf, i així en allò que -en el meu parer- és el principal puntal d'aquesta societat que menyspreo.

Però la meua opció es basa, a més, en un altre seguit de consideracions, no menys importants que les primeres, les quals m'han portat a rebutjar fins i tot, amb el servei militar, aquell servei substitutori de qualsevol altre servei a l'Estat.

"Raons" que m'agradaria que coneguessis (han estat difoses a la premsa anarquista i antimilitarista, i en diferents ocasions públiques) però que et puc resumir sintèticament dient que soc contrari al caràcter coercitiu d'aquella que és, de qualsevol forma, una "falsa" alternativa, perquè es tributa al xantatge de la presó i la reclusió.

Malauradament no em sembla que aquestes contradiccions poguessin trobar solució acceptant la teua proposta.

A part d'això, no vull compartir la finalitat d'aquella disposició legislativa (la llei No 167) que només són la "reeduació del pres i la prevenció del perill que ells (els objectors) compleixin altres delictes".

Afegeix a tot això la necessitat, perquè aquest "benefici" sigui concedit, que el detingut se sotmeti a un període d'"observació de la seva personalitat" (per part de "personal militar expert en psicologia, pedagogia, serveis socials, psiquiatria i criminologia clínica") i no et serà difícil comprendre les raons del meu escepticisme.

Són només formalitats? Potser sí.

Però, a través de quina cosa passa el control social de l'individu, sinó a través de milers de petites formalitats supinantment acceptades? Què és el que sanciona la seva "reductibilitat", la seva submissió, la seva obediència, sinó milers insignificantíssimes petites "formalitats"?

Tanmateix, no t'amago que la idea de poder sortir d'aquest fastigós lloc més aviat del previst -possibilitat que concretament m'ofereix la teua proposta- m'ha fet un somriure amb prepotència, quan he rebut la teua carta.

Més enllà del fet que m'atragui la idea de recomençar a treballar en un sector en què, malgrat anar relliscant continuament amb indescriptibles misèries i sofriments, la meua existència ha trobat no poques raons per sentir-me útil a algú (no fa gaire, a Milà, vaig treballar prop de dos anys en una cooperativa que s'ocupava d'assistèn-

cia social als vells i als marginats).

No és només per raons de "principi" que responc negativament a la teua proposta; fins i tot perquè els "principis" no són altra cosa que lleis universals que la nostra consciència es dona, i s'esforça a seguir i a realitzar tot i estar convençut de la seva fonamental necessitat i justícia.

Si declino la teua invitació és també perquè, en aquest particularíssim moment, demano tirar endavant la meua causa de la manera més útil estant aquí dintre; fins i tot si això pot semblar insostenible.

No per una estúpida disposició al al martiri (que ja no seria un "testimoni" útil, sinó només cec fanatisme); perquè, tanmateix, són nombrosos els petits drets i les petites llibertats que pot conquerir, en un lloc com aquest, qui aconsegueix sotstreure's a l'autoritarisme i a l'estupidesa que allí dominen. La conflictivitat que s'ha establert amb l'autoritat de la presó és quotidiana; i, si no passa dia sense que la dignitat d'algun detingut sigui soccavada, no hi ha abús que el meu desig de justícia hagi estat capaç de tolerar, o que deixaria passar sense rebel·lar-se.

Tinc ja sobre les espatlles una denúncia per "desobediència" perquè

m'he negat a vestir l'uniforme de la presó, des del moment en què, per a mi, representa un uniforme militar a tots els efectes. I són infinits els petits estúpids rituals que he hagut de rebutjar des de que sóc aquí dintre: milers de petites ordres, amb l'obediència a les quals l'exèrcit busca realitzar -fins i tot a la presó i fins i tot sobre els nostres objectors- aquell procés de submissió i de destrucció de la personalitat que representa la seva fi principal.

Però potser tu no comparteixes tot això.

En qualsevol cas, voldria fer-te arribar la meua sincera i plena estima, i el meu agraïment per haver pensat fer-me sortir d'aquí.

Voldria que sapiguessis que -encara que en part contradiu la meua teoria i la meua experiència- estic content de descobrir que, sobre les vostres "còmodes poltrones" (com es diu) està segut algú que "no ha perdut de vista la fi última" de seu compromís i que no ha desistit de creure en la utopia d'un món més just, més social i veritablement lliure.

Amb el meu respecte.

Agostino Manni

trad. Gabriela Serra

Susanna Barquín

XIX

triennal del WRI

Donat el poc espai de que disposem en aquest MOCADOR farem un breu resum del que es va parlar a Finlàndia. De tota manera cal que quedi clar que per que us n'assabenteu mínimament del contingut de la conferència caldran -i ens comprometem a traduir i publicar- molts articles en aquesta publicació i possiblement, a la PUCA i EL GENERAL.

Prop de 250 participants de més de 30 països d'arreu del món van discutir sobre una llarga llista de temes. Des de la conferència es van enviar missatges de protesta als caps d'Estat de Sudàfrica, Grècia, Israel, Iugoslàvia, Polònia i Txecoslovàquia. Es van suggerir varies vies per a millorar la xarxa internacional en relació a temes com la militarització dels oceans o l'objectió fiscal. També es van proposar conferències sobre: Dona i militarisme, Defensa civil, Entrenament no-violent i una conferència palestí/israeliana i tots aquells interessats en una solució no-violenta del conflicte.

Concretament en vers al tema de l'Objectió de Consciència es va dir: En general es va prendre la decisió d'estudiar l'efecte de l'objectió de consciència en la desmilitarització de la societat i com legislacions de l'OC intenten ser usades per controlar i neutralitzar l'antimilitarisme. En aquest sentit, es va veure clarament la necessitat d'abocar esforços per abolir la conscripció, a través de la coordinació de diferents campanyes en el marc d'una campanya internacional. També es parlà d'agrupar els arguments contra els serveis substituïdors i fer una declaració universal d'objectió de consciència. Es va insistir en que les organitzacions que encara no havien recolzat la "Declaració contra la Conscripció" la discuteixin i prenguin una decisió al respecte.

Seguidament reproduïm el model de "Declaració contra la Conscripció" i el llistat d'organitzacions que la recolzen.

En Sergi.

DECLARACIÓ CONTRA LA CONSCRIPCIO

L'organització sotasignat declara el seu rebuig a la conscripció i a tota preparació per a la conscripció, com ara el cens per a l'allistament. La resistència a la conscripció és part d'una lluita contra la guerra i contra la preparació de la guerra.

El servei de guerra no vol dir només servei en guerra, sinó servei a guerra. La guerra no comença amb l'esclat dels primers enfrontaments militars, sinó amb la preparació psicològica, política i econòmica per a la guerra.

La conscripció implica un servei obligatori a l'Estat. El servei obligatori és degradant per a la persona humana lliure. L'Estat, mitjançant la coerció dels individus a través del servei militar o alternatiu, els inclou en el seu esquema de militarització. Estem contra un servei alternatiu que és part del sistema militar.

Fem una crida al treball per l'abolició de la conscripció i exigim l'amnistia per a tots els resistents a la guerra empresonats.

juny '88.

Sostingut per 25 organitzacions afiliades a la WRI:

Austria: -Arbeitsgemeinschaft für Zivildienst, Soziale Verteidigung und Gewaltlosigkeit.

Austràlia: -War Resisters League (WRL, Canberra).

Bèlgica: -Mouvement Chretien pour la Paix (MCP).

-Internationale van Oorlogstegestanders (IOT).

Gran Bretanya: -Fellowship of Reconciliation (FOR).

-Greenpeace London.

-Peace News.

-Peace Pledge Union (PPU).

Canadà: -Union des Pacifistes du Québec.

Dinamarca: -Aldrig Mere Krig (AMK).

Finlàndia: -Aseistakieltäytyjälaitto.

França: -Union Pacifiste (UPF).

R.F. Alemanya: -Deutsche Friedensgesellschaft - Vereinigte Kriegsdienstgegner (DFG-VK).

-Föderation gewaltfreier Aktionsgruppen - Graswurzelrevolution (FöGA).

-Internationale der Kriegsdienstgegner (IDK Berlin).

-Selbstorganisation der Zivildienstleistenden (SÖdZDL).

Israel: -International Movement of Conscientious War Resisters.

Noruega: -Folkereising Mot Krig (FMK).

Escandinàvia: -Kampanjen Mot Verneplikt.

Espanya: -Kontzietzi Eragozpen Mugimendua (KEM).

-Movimiento de Objeción de Conciencia (MOC).

Sri Lanka: -Nonviolent Direct Action Group (NVDAG).

Suècia: -Sveriges Arbetares Centralorganisation (SAC, Göteborgs LS).

Holanda: -t' kan Anders.

USA: -Resource Centre for Nonviolence (Califòrnia).

Índia: WRI.

I·N·T·E·R·N·A·C·I·O·N·A·L

TROBADA INTERNACIONAL D'OBJECTORS DE CONSCIENCIA -ICOM'88-

Aquesta és la segona vegada que els MOCOS catalans assistim a l'ICOM que enguany s'ha celebrat, dels dies 25 al 28 d'agost, a Eslovènia (Estat iugoslau).

A més de nombrosos representants dels objectors europeus (Itàlia, França, Holanda, RFA, Dinamarca, Suïssa, Bèlgica, Àustria, Iugoslàvia, Grècia, Hongria, Txecoslovàquia, Suècia, Finlàndia, Euzkadi i Catalunya), han vingut gent d'Estat Units, d'Israel i un representant de la WRI de Londres. S'ha de dir, però, que s'esperava l'assistència de molta més gent dels països de l'Est (polonesos, alemanys orientals, soviètics,...), que, per diferents problemes, no van aparèixer.

La trobada s'ha centrat, bàsicament, en dos punts:

- 1- La situació de l'objecció de consciència als països de l'Est, on no hi ha ni tan sols, el reconeixement "formal" per part dels governs.
- 2- L'anàlisi crítica de l'O.C. als països on sí hi ha aquest reconeixement aparent i el seu paper des del punt de vista antimilitarista, és a dir, com a avenç en la desmilitarització de la societat.

LA SITUACIÓ EN ELS ESTATS ANOMENATS SOCIALISTES

Ja us hem anat informant a través del MOCADOR de com els hi van les coses als "camarades" del bloc socialista; us oferim, doncs, els darrers esdeveniments en els diferents països.

HONGRIA: El govern i l'església Catòlica han tingut contactes per tractar la qüestió de l'objecció. Cap a la segona meitat de l'any 89 hi ha expectatives de canvi en la constitució hongaresa, on hi podria entrar la qüestió de l'O.C. i els serveis substituïdors.

El principal grup que treballa

la qüestió de l'objecció (The Est-West Dialogue Network), ha estat fent campanya contra l'organització conjunta i supeditada del servei substituïdori al militar, la major durada d'aquest, etc..., punts que sembla que inclouria la nova llei.

En els darrers dos mesos, els processos contra objectors s'han suspès. Sembla que hi ha una actitud més suau per part del Govern, el qual no vol presoners polítics: per exemple, fa poc dos joves volien objectar per motius polítics i van ser enviats a casa. Comença a haver-hi un debat obert en els medis de comunicació oficials. De totes maneres hi ha 140 objectors empresonats, dels quals destaquem el cas de ZSOLT KESZTHELYI, objector polític que porta molt de temps al "talego" i a qui ara han millorat les condicions de tancament (veure el MOCADOR 7).

TXECOSLOVAQUIA: En aquests moments només se sap d'un sol objector no religiós que estigui a la presó, en PETER OB^IL.

Tres anys són, normalment, el temps de presó per als objectors que després, poden tornar a ser cridats per l'exèrcit. Les alternatives possibles són: a/ que et diagnostiquin en una clínica psiquiàtrica inestabilitat psíquica. Llavors, s'ha de passar un mínim de 6 mesos a la clínica, després dels quals és molt difícil trobar una bona feina. b/ Treballar a les mines (tal com sona!!). Amb un contracte de 10 anys s'obté una exempció total del servei militar. Un contracte de dos anys -temps de durada del S.M.- significa que 19 mesos s'hauran de passar a la indústria minera i 5 mesos a l'exèrcit.

Tot i que està prohibit parlar sobre objecció en públic, un intel·lectual, JAN SVOBODA, va enviar una carta oberta al Govern protestant per l'empresonament d'objectors. Els txecoslovacs ens diuen que necessiten tot el suport que els poguem donar, sobretot a nivell de publicitat de la situació que pateixen.

POLONIA: Una nova llei del 21

de juny possibilita fer un "servei comunitari" de tres anys en una institució governamental. El moviment "Llibertat i Pau" ha demanat un debat públic sobre la nova llei. Curiosament no sostenen una postura contrària a la major durada del servei substitutori, però demanen que sigui reduït el temps dels dos serveis (militar i "civil") per tal d'avançar en la desmilitarització social.

Sembla que hi ha un miler de testimonis i una trentena d'O.C. no religiosos a la presó. Molts d'ells estan sent alliberats per començar el servei substitutori. També es coneix el cas del, possiblement, primer insubmis polonès: en SLAVOMIR DUTKIEWICZ.

IUGOSLÀVIA: En els darrers mesos hi ha dos fets que fan pensar en un tractament diferent de l'objecció a Iugoslàvia.. Es tracta dels casos de JOZE RAKUSA i DJURO ZEGARAC, dos testimonis als quals han empresonat per 2a. vegada. La qüestió és que abans se'ls jutjava per desobediència i per posar en extrem perill la seguretat de les forces armades, (tot per refusar l'uniforme militar), amb la qual cosa aconseguien penes que podien arribar fins als deu anys. L'advocat d'en Joze va "guanyar" argumentant que: "no hi ha proves i, per tant, base legal per considerar el refusament de l'uniforme com un acte d'extrem perill per a l'exèrcit", i aquest va ser condemnat "només" a dos anys. Aquesta sentència ha creat un "importantíssim" precedent en la història dels judicis per tribunals militars iugoslaus. D'això se'n va aprofitar en Djuro, que va aconseguir reduir la sentència a 2 anys i 6 mesos de presó. En total hi ha quinze objectors eslovens "entalegats".

ALEMANYA ORIENTAL: Ara mateix, hi ha uns 50 testimonis a la presó. Les novetats es refereixen als objectors no religiosos, ja que ara no passen més d'una setmana a la garjola. Diuen

que aquest canvi d'actitud del govern ve condicionat pel desig d'evitar les mobilitzacions polítiques -de cara endins - i, d'altra banda, no augmentar la fama en relació als presoners polítics -de cara enfora-.

U.R.S.S.: Existeix des de fa temps un moviment pacifista independent que s'anomena "CONFIANÇA". Alguns dels grups "Confiança" han estat treballant, des de no fa gaire temps, la qüestió de l'objecció de consciència; fins i tot, s'han organitzat petites manifestacions pel tema.

El Govern soviètic està fent ús de la conscripció per "traslladar" alguns disidents nacionalistes -inclosos els classificats com no aptes-, sobretot, de les repúbliques bàltiques. A la vegada avança l'objecció de tipus nacionalista a zones com Lituània.

Hi ha especulacions sobre que el Govern està considerant la possibilitat de montar algun tipus de servei substitutori per als objectors religiosos. Com a anècdota podríem explicar que existeix una declaració oficial de LENIN de l'any 1919, en què es pronuncia a favor del dret a l'objecció, i que en alguns països de l'Est ho estan utilitzant com a argument.

Es va parlar de fer una campanya centrada en la Unió Soviètica, però hi ha molts problemes per obtenir informacions.

L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA I EL SEU PAPER ENFRONT LA MILITARITZACIÓ.

Sobre aquest tema vam coincidir en intencions els alemanys occidentals, els vascos i els catalans. Els alemanys portaven un article que, tot i ser força extens, us reproduïm una traducció íntegra en aquest MOCADOR. En Rafa de Bilbo també portava un escrit en què analitzava l'evolució de les lleis d'objecció a Europa, i jo portava un manuscrit sobre la necessitat de recuperar el sentit de

l'objecció antimilitarista. Tots tres coincidien en plantejaments i anaven a petar en un posicionament anti-conscripció.

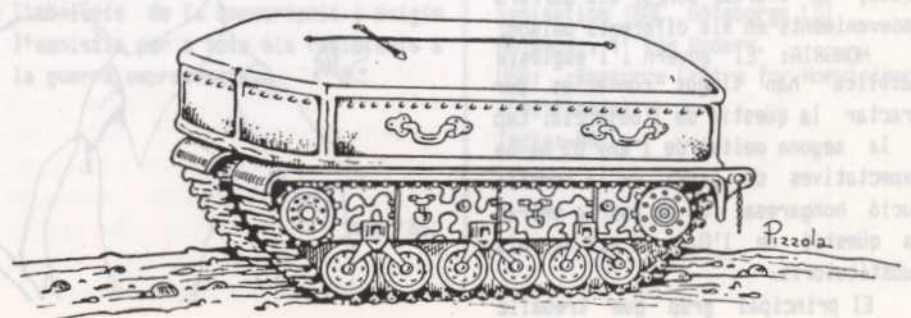
En general, podem dir que els arguments emprats en la discussió van ser com els altres (el servei substitutori com a part de la conscripció militar, etc.). Tothom coincidia en que: "l'objecció està sent..."

- a/ individualitzada i apolitzada (l'examen de consciència el porta a terme el mateix Estat),
- b/ integrada dins les necessitats de l'Estat i de l'exèrcit (servei civil, defensa civil),
- c/ criminalitzada (presó pels insubmisos)".

Solament un danès que s'havia colat, ja que era de no-se-quin partit socialista, i la basca del moviment d'objecció francès posaven pegues. Els francesos deien, en un principi, que no podien estar en contra de la conscripció perquè ells estan treballant en el marc dels serveis "civils". La resposta que se'ls donava era que ningú no tractava de jutjar l'actitud de l'objector que decideix realitzar el servei substitutori i, fins i tot, que algunes de les tasques que realitzen en l'àmbit pacifista poden ser positives, però que això no exclou l'anàlisi contrària a la conscripció, com a principi. També se'ls va apretar en veure que l'acceptació de la llei d'objecció pels grups majoritaris d'objectors a l'Estat francès ha fet perdre a l'objecció gran part del seu contingut antimilitarista.

De totes maneres, pensem que les coses estan canviant i que els plantejaments dels objectors europeus convergeixen amb els nostres (de mica en mica els estem pervertint !).

Al final va acceptar-se, com a línia general, la necessitat de col·laborar-hi tots, tant els que acceptem el servei substitutori per no poder o atrevir-se a fer una altra cosa, com els qui opten per la

insubmissió, cadascú al seu nivell.

Pensem que això és molt important, donat que ja no es pot dir que el fet que no hi hagi una campanya per la insubmissió a nivell internacional vingui de no tenir les idees clares pel que fa la conscripció, sinó per la manca de condicions en un país concret per a la necessària mobilització. D'ací es dedueix la necessitat de recolzar tot moviment que en aquest sentit sorgeixi en qualsevol lloc (com és el cas a l'Estat espanyol), independentment de la postura que hom prengui a casa seva.

CONCLUSIONS I PROPOSTES CONCRETES

1/ El focus de les accions de solidaritat internacional del proper 15 de maig Sudàfrica-Namíbia.

2/ A proposta d'un dels grups de treball, es recomana a tots els moviments que decideixen si és possible la redacció d'un text comú per emprar de forma col·lectiva a tota Europa, amb el qual objectors de tots els països, de l'Est i l'Oest, s'hi declarin.

3/ Els francesos proposaven una marxa amb bicicleta per demanar un estatut europeu comú sobre D.C. per l'any '92. Donades les crítiques que s'havien fet al paper de les legislacions, aquesta iniciativa no va prosperar per ser assolida per l'ICOM. Tot i així es va desitjar èxit a qui vulgui tirar endavant amb l'acció, que culminarà a Estrasburg el proper quinze de maig.

4/ Es va declarar un recolzament pràcticament unànim per part dels assistents a la "DECLARACIÓ CONTRA LA CONSCRIPCIO", que el MOC estatal va aprovar en assemblea fa dos anys. La incloem en el MOCADOR.

5/ Es va subscriure el compromís que "tots els objectors resistents a la guerra, els qui estan en el servei substitutori, els insubmisos, i altres, tirem endavant una campanya contra la conscripció militar dels estats".

6/ La propera trobada internacional d'objectors se celebrarà a Euskadi. Evidentment això és un "puntasso" per a nosaltres, suposant que a l'estiu que ve hi hagi molt de marro a l'Estat.

Ja veieu que a la resta d'Europa per intencions no queden, i sembla que estan pendents de com ens ho muntem aquí on donem la impressió d'estar posant a la pràctica molt del que es teoritzava en trobades com l'ICOM.

En Rafa i en Sergi

OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA: AMB QUIN OBJECTIU?

La situació dels objectors de consciència és força diferent en els diversos països europeus. En alguns països com Suïssa i Grècia no existeix la possibilitat legal d'objectar al Servei Militar i a d'altres, com a Alemanya de l'Est, s'ha configurat clarament aquesta possibilitat com un Servei Militar sense armes. Mentre, a d'altres, existeix "l'alternativa" de realitzar un servei substitutori en comptes del militar. De totes maneres, aquesta qüestió ha estat sempre associada a l'existència del Servei Militar Obligatori (conscripció).

Sembla que és a l'Alemanya Federal on l'estructuració del servei substitutori ha assolit un major grau de perfeccionament. És significatiu que sigui en aquest Estat on continuament vénen els enviats d'altres governs a informar-se sobre l'organització a nivell legal i pràctic de l'anomenat "servei civil". D'altra banda, trobem grups d'objectors que articulen amb freqüència les seves peticions d'un servei substitutori (que hauria de poder realitzar-se en institucions al servei de la comunitat o que fomentin l'amistat entre els pobles); amb la mirada posada en el model alemany.

Nosaltres ens solidaritzem amb l'exigència del dret a l'objecció de consciència, però no podem deixar de tenir mal de panxa quan hem de

recolzar també les exigències d'un "servei civil" o "servei per la pau", o com se li vulgui dir.

Precisament, pel fet que s'esmenti l'exemple de la RFA per a la legislació d'altres llocs, considerem que una de les formes essencials de solidaritat per la nostra part és el qüestionament de l'exigència d'un servei substitutori. Això, des de la nostra pròpia experiència amb l'evolució del servei substitutori a la RFA.

A l'Alemanya Federal, la possibilitat de realitzar, des de principis dels anys '70, un "servei civil" en l'àmbit social semblava "que representava un avenç per a moltes persones properes als moviments d'objecció. Esperaven d'aquesta manera poder passar d'una substitució menys, es pot comprovar que aquest servei el trobem, des de sempre (tant en el passat com en el present), supeditat dins el marc de la "defensa civil" a interessos militars i que, dins d'aquest, té el caràcter d'un "servei de guerra sense armes". Les tasques encomanades als prestacionistes, en cas de guerra, van des de la substitució, en el seu lloc de feina, dels reservistes per tal que quedin disponibles per a la lluita militar, el servei en hospitals militars i el transport de municions, fins la neteja de terrenys amb granades no explotades.

El "servei civil" ha de tenir una funció dilatoria i de càstig per als objectors. Això es veu, a més, per la durada d'aquest servei respecte al militar. A la RFA és un terç més llarg (20 mesos en comptes de 15). A Finlàndia és, fins i tot, el doble de llarg (16 mesos en comptes de 8). Es veu clarament que aquest és un principi que ha aconseguit imposar-se. L'estructura de la llei del servei substitutori es troba lligada a la del servei militar. Hi ha, fins i tot, algunes concrecions com, per exemple, l'establiment dels permisos de vacances, que són vàlides tant per a soldats com per a prestacionistes. Les fortes disposicions disciplinàries delimiten estrictament els drets fonamentals de tot objector en el servei substitutori. Aquest servei és, en definitiva, un servei obligatori organitzat civilment pel que fa al seu aspecte exterior, però que és estructurat militarment i assolix funcions al servei de l'exèrcit.

La realització del servei substitutori es troba sempre associada a dos condicions:

- 1/ Representa un rendiment substitutori per complir amb el servei militar en el marc de la conscripció i
- 2/ està en relació amb un examen estatal, més o menys conseqüentment posat a la pràctica, dels motius de consciència de l'objecció.

Amb el compliment del "servei civil" hem de reconèixer, doncs, el caràcter sempre obligatori d'aquest, ja sigui de manera conscient o inconscient.

A la RFA s'ha demostrat que l'esperada transformació d'un servei civil en l'àmbit civil en un servei per la pau no era, ni és realitzable. Mitjançant oportunes reformes, l'Estat ha aconseguit, de fet, individualitzar i integrar en el sistema militar els objectors de consciència. La conscripció gairebé no la qüestionen els prestacionistes del servei substitutori. Tampoc un nombre elevat d'objectors ha portat a una major politització ni, en conseqüència, a una resistència en contra de les estructures militars.

Aquestes conclusions no s'oposen, ni molt menys, a l'afirmació que dins el servei substitutori hi ha àmbits on s'ha pogut anar endavant en una tasca progressista; però aquesta mena de feines no han representat en tots els casos, més que excepcions. Fins i tot l'exemple freqüentment

citada del MOC francès no es revela, en observar-lo de més aprop, com una alternativa en el marc legal. Utilitzant el "truco" d'agafar en préstec, per la seva pròpia tasca, a prestacionistes que realitzaven el servei substitutori en altres organitzacions. D'aquesta manera aconsegueixen utilitzar-los per a ells mateixos, encara que, legalment, això no hagués estat possible. Es tracta, de totes maneres, de casos excepcionals, que no poden ser confosos amb una evolució general. Aquestes excepcions deixarien de ser-ho automàticament en cas d'estar en joc el manteniment del servei militar obligatori, la capacitat militar. L'Estat i l'exèrcit no acceptaran mai una lluita contra l'exèrcit des de dins del propi context de la conscripció.

D'altra banda, veiem clarament el perill que aquesta firma de reclutament forçat, el "servei civil", representa un prototipus per a una més ampla imposició del criteri militar d'un servei obligatori generalitzat. El servei obligatori que es duu a terme en l'àmbit social és la causa de dependències en les institucions i llocs de realització del servei que, pel que sembla, fan necessària la introducció d'un servei obligatori generalitzat; d'aquesta manera, fan servir les dones per cobrir la demanda de mà d'obra i per disminuir les despeses. El servei civil, com a servei forçat supeditat al servei militar obligatori, representa tant a la RFA com a nivell internacional un prototipus per a l'introducció de serveis substitutoris i serveis obligatoris. No ofereix, però, possibilitats addicionals de convertir l'objecció de consciència en una lluita contra tot exèrcit i tota guerra, això és el que en realitat correspondria a la nostra concepció de l'objecció de consciència com una forma de resistència al servei militar.

Un medi essencial dels preparatius de la guerra, com és el servei militar obligatori, ha de ser reconegut tant pels prestacionistes del servei substitutori com pels reclutes. El SMO o una conscripció generalitzada possibilita a l'Estat d'implicar a totes les persones en una societat militaritzada. A més, li serveix per a la integració i control dels membres de la societat. Solament l'obligatorietat ofereix la possibilitat d'oposar-nos-hi.

Es per això que considerem necessàries l'anàlisi i discussió del tema de la conscripció per poder fer front a les pretensions de l'Estat de disposar de nosaltres i de preparar-nos per a la guerra. Dins l'objectiu de l'abolició de tot exèrcit i tota guerra, l'abolició del servei militar obligatori n'és un primer pas essencial.

Representaria anar massa lluny tirar endavant una campanya contra la conscripció ??, tal com es tracta en la "Declaració internacional contra la conscripció".

Algunes pensaran que a nosaltres ens és fàcil parlar des de l'Alemanya Federal, ja que no vivim una situació on tots els objectors de consciència, i no "solament" els insumisos, han d'anar a la presó.

Nosaltres pensem, de tota manera, que, per exemple, el moviment a l'Estat espanyol en contra del servei substitutori i la conscripció, malgrat les condicions especials que allí es donen, ens mostra que l'exigència de l'abolició de la conscripció no és una exigència utòpica.

Com antimilitaristes no demanem un servei substitutori, ja que aquest només ofereiria als objectors de consciència la possibilitat d'objectar al "servei de guerra amb armes". No desitgem solament menys militars o una militarització amb "un toc" social, el que no volem de cap manera és cap exèrcit ni cap guerra.

Deutscha
Friedensgesellschaft-Vereinigte Kriegsdienstgegner. Offenbach.
SOCIETAT ALEMANYA PER LA PAU-AGRUPACIO
D'OPOSITORS AL SERVEI MILITAR
D'OFFENBACH. REPUBLICA FEDERAL
D'ALEMANYA.

Psicologia social de l'agresivitat

Els darrers 5560 anys de la nostra història han vist desfilar 14531 guerres. Això dona una mitja de 2'6 per any. Tan sols 10 de les 185 generacions que han viscut en aquest període de temps han viscut en pau ininterrompuda.

La guerra respon més a factors sociopolítics i econòmics (és a dir: factors de PODER) que a factors més particulars. La societat actual és especialment prolíxa en violència. Per què?

L'objecte agredit no és destruït directament per l'home, sinó mitjançant objectes mediatitzadors (missil, màquines, etc.) que fan una agressió tècnica descontextualitzada d'un sentit humà i personal. Així, la inhibició que té l'acte violent quan l'adversari és visible perd força, doncs la relació directa subjecte-objecte queda interferida per una nova connexió tecnificada asèptica deshumanitzada.

Els pobles recol·lectors, caçadors i agricultors inferiors són MENYS guerrers que els caçadors i agricultors superiors, i els més bel·licosos són els pastors i agricultors importants. Això confirma que la violència no és una pulsio natural humana, sinó que es desenvolupa amb el curs de la civilització. Quan l'home descobreix que es pot emprar a un altre ésser humà com a instrument econòmic i se'l pot explotar i esclavitzar, sorgeix la diferència de classes, i la guerra assolix una nova dimensió al servei de l'ambició i el poder.

TEORIES DE L'AGRESSIVITAT

1.- Teories instintivistes.

Considerem que el comportament agressiu és debut a un instint innat, la seva presentació és natural i espontània.

Han estat molt estudiats els factors genètics, entre els quals són significatius el descobriment de certes anomalies cromosòmiques. L'espècie humana té 23 parells de cromosomes, dels que les dones tenen un parell XX i el homes XY. S'han trobat alts índexs de delinqüència i conducta anormalment agressiva en individus amb alteracions cromosòmiques tipus XXY o XXXY (Sdme. de Klinefelter), i XYY (supermasclle). També les dones amb XO (Sdme. de Turnes) tenen un comportament agressiu i provocador d'hostilitat.

Aquestes concepcions instintivistes veuen doncs la conducta agressiva com primària i filogenèticament programada.

da.

2.- Teories ambientalistes.

Consideren l'agressivitat humana com a conseqüència de les influències del medi, psicològiques, culturals o socials, i per causes no innates sino adquirides. Aquestes teories són el recull d'una colla d'hipòtesis:

2.1. Hipòtesi de les pulsions primàries

Aquestes pulsions primàries són l'alimentació, la sed, la sexualitat, etc. La seva satisfacció no pot ser impedita gaire temps, ja que si no provoquen la pulsio agressiva.

Distingeix entre agressió BENIGNA i MALIGNA. La BENIGNA és pròpia dels animals. Es programada filogenèticament per a defensar els interessos vitals. Desapareix amb la interrupció

de l'amenaça.

La MALIGNA és específica de l'espècie humana. No té cap finalitat adaptativa ni la seva satisfacció és plaent.

2.2. Hipòtesi FRUSTRACIO-AGRESSIO.

La frustració pot provocar una gamma molt variada de reaccions, entre les que l'agressió és només una possibilitat. L'agressió implica sempre l'existència d'una frustració. Són punts essencials:

- La frustració tendeix a provocar una agressió directa contra la font de la frustració. D'això s'aplica directament el mètode propagandístic: un dels mitjans més efectius de propaganda és fer que un grup particular de gent (nació, grup social o racial...) sigui vist com la font directa de totes les frustracions.

- L'acte agressiu directe pot ser inhibit. Aquesta inhibició produeix una segona frustració.

- Desplaçament: modificació de l'objecte cap al qual es dirigeix l'agressió. Cas de l'individu amonestat pels superiors i que, alhora, agredeix als seus inferiors.

- Modificació de la forma d'agressió. L'agressió directa és inhibida generalment, i és quan assoleix formes de manifestació més subtils, com poden ser p. ex. certes formes d'ironia.

- L'auto-agressió. Es veu afavorida quan l'individu es considera com font de la frustració inicial (culpabilitat). Pren forma de sentiments de culpa, autoretrets, i actes com automutil·lacions i suïcidi.

- Tot acte d'agressió constitueix una catarsi (catarsi: descàrrega d'una pulsio) que redueix la incitació a

noves agressions.

2.3. Teoria de l'aprenentatge social.

S'ha comprovat que el càstic verbal o físic inhibeix l'agressió NOMES en presència de l'agent primitiu repressor, sense impedir que es manifesti l'agressió contra d'altres objectes diferents d'ell.

Els hàbits agressius s'adquireixen pel reforçament directe de respostes agressives. Només amb la presència d'objectes relacionats amb l'agressió s'estimula la conducta agressiva (armes als quaters -no "cuartels"-, joguines bèl·liques, TV, etc.).

S'ha demostrat que els nens aprenen per imitació conductes observades al cinema, TV, i gent distinta dels pares.

Una malaltia psiquiàtrica anomenada "neurosi específica d'imitació" apareix en classes pobres, dones dominades, vells, i per la influència de "NOVATADES" i persecucions. Representen un efecte extrem d'agressió col·lectiva contra determinats individus.

Hi han cultures que "alliberen" l'agressivitat. Els "comanches" p. ex. viuen enfocats al COMBAT i la força. L'educació és liberal, la religió sense culpabilitat. L'agressivitat és dirigida a l'exterior i la GUERRA és l'activitat bàsica. D'això resulta una profunda solidaritat i harmonia entre els guerrers. Però la criminalitat abocada sobre ALTRES éssers va fer que la seva societat es desintegrés quan ja no van poder donar curs lliure a la seva criminalitat institucionalitzada.

Moltes conductes socials com la Institució jurídica, la ritualització religiosa, i àdhuc els costums de la "bona educació" no són més que precaucions preses pels grups contra l'agressivitat individual reprimida i desaprovada. Però aquestes conductes conserven i afavoreixen l'agressivitat

col·lectiva (sosteniment i benedicció d'exèrcits, jura de bandera, etc.).

FINAL.

Tot individu es desenvolupa amb una reserva d'agressió, un rerafons d'hostilitat, i frustracions en forma d'agressivitat.

Tota cultura ha d'enfrontar-se amb aquest problema. Ha de debilitar l'agressió i utilitzar-la. Cal fer un aprenentatge de les frustracions inevitables.

Els prejudicis (grups/gent que es detesta) la guerra i les neurosis

(histerisme, fòbies, obsessions) són les vàlvules de seguretat de la societat, per la part d'agressivitat que no poden utilitzar.

Acabaré amb un tros d'una carta enviada per S. Freud des de Viena a A. Einstein (aquell que va dir que la QUARTA Guerra Mundial seria a cops de pedra) al setembre del 1932: "... per què vostè i jo, a més d'algunes altres persones, ens rebel·lem tan violentament contra la guerra? Per què no l'acceptem com una més de les doloroses calamitats de la vida? Després de tot, sembla quelcom prou natural, sens dubte posseeix una base biològica i a la pràctica resulta difícilment evitable."

BIBLIOGRAFIA:

- J. Delay, P. Pichot: MANUAL DE PSICOLOGIA, edit. Toray-Masson, 6 edició, Barcelona abril 1979.
- H. Ey, P. Bernard, Ch. Brisset: TRATADO DE PSIQUIATRIA, edit. Toray-Masson, 8 edició, Barcelona juny 1980.
- J. Vallejo y cols.: INTRODUCCION A LA PSICOPATOLOGIA Y LA PSIQUIATRIA, edit Salvat, 2 edició, Barcelona, 1985

Carles Berché i Cruz
Sanitari

28 de juny: DIADA INTERNACIONAL PER L'ALLIBERAMENT GAI I LESBIA.

El 28 de juny de 1969 milers d'homosexuals s'enfrontaren a la policia per reivindicar el dret i l'orgull d'ésser gai. Era una nit calurosa a New York.

Dinou anys després, i per 13è any consecutiu, el FAGC, un cop més, commemorava el que ha passat a ésser el dia on diferents gais del món surten al carer. Des de fa uns anys, a Catalunya i a la resta de països de l'Estat, es celebra sota la denominació de "Diada per l'Alliberament Gai" en lloc de "Dia de l'Orgull Gai".

La data té l'inconvenient de caure quan l'estiu fa la seva entrada. No obstant, no és l'única fita del Moviment Gai a casa nostra.

El FAGC va realitzar diferents actes a part de la Manifestació, convocada conjuntament amb el grup de

Lesbianes Feministes.

A l'Aula Magna de la Universitat Central de Barcelona es va presentar la Carta de Drets dels Homosexuals. Acte, on també va participar-hi una noia lesbiana escocesa per explicar la situació que es pateix al Regne Unit, on la maleïda "Clàusula 28" condemna severament les pràctiques homosexuals.

Amb un caire més festiu i lúdic es va organitzar, per primera vegada, una Mostra oberta d'activitats "Mostra't a la Mostra" (teatre, cinema, moda, pintura,...).

Els lemes d'aquest any durant la Diada Internacional per l'Alliberament Gai i Lesbià eren: "La teva por és la seva força" i "Prou d'agressions i discriminacions a gais i lesbianes". El primer dirigit a totes i tots que, per qualsevol motiu, es veuen obligats/des a portar una doble vida. La tolerància actual, sotmesa a un per-

fecte i subtil control per part de l'Estat, fa que hom vulgui desplaçar les pràctiques homosexuals al marge de la vida quotidiana.

D'altra banda cal denunciar les agressions continuades que rebem per l'únic fet d'expressar-nos públicament.

La Manifestació tingué el suport de partits i moviments socials, dada important, ja que la qüestió homosexual va més enllà dels "formalismes progressistes" de rigor que, sense estar-hi en contra, tampoc no fan mai res a favor.

A la tardor continuem amb noves forces i amb l'esperit de que, cada cop més, el nostre desig sigui la nostra força.

EUGENI (FAGC)

setembre del '88.

BIBLIOTECA

"GUERRA SIN ARMAS. LA NOVIOLENCIA EN LA DEFENSA NACIONAL". Anders Boserup i Andrew Mack. Ed. Fontamara. Col.lecció: "Paz y conflictos".

Desconec quants dels que llegiu aquestes línies vàreu fer el mateix amb l'article de l'Alberto Piris del MOCADOR 7, i la impressió que us va fer. El llibre que ara comentem recull l'estudi realitzat per encàrrec del "Ministeri de Desarmament (sic) i Cultura" de Dinamarca l'any 1974 i valora les possibilitats d'una defensa no violenta per a un país com el danès, però amb unes consideracions generals

que es poden extrapolar, segons afirmen els autors, als països occidentals. Algun dia s'haurà de valorar el paper dels estats en l'estudi per la Pau i en el desenvolupament d'alternatives a l'armamentisme i al militarisme; sigui a través del suport econòmic d'entitats o organitzacions (que seria del MOC sense les subvencions?); o directament tirant endavant iniciatives com la que recull aquest estudi o com la que es troba immers un personatge de la noviolència com en J.M. Muller, treballant pel Ministeri de Defensa francès -per cert, motiu de polèmica en la darrera Triennial del WRI-.

El llibre comença amb un parell de clarificacions que són definitòries de la línia que pendrà l'estudi. Primer diferència entre els arguments "ètics" i "pragmàtics" per justificar la noviolència. En el primer cas la violència es refusada sobre una base moral, mentre que els pragmàtics abraçen la noviolència per ser més eficaç que els recursos militars.

El segon aspecte a clarificar són els comportaments "positiu" i "negatiu" davant del conflicte. En una confrontació entre dos blocs o nuclis oposats el comportament "positiu" buscarà una solució mutuament acceptada abans que intentar imposar-la a una de les parts. A l'adversari se'l considera sensible a la raó i a les crides morals que se li puguin fer arribar. Contrariament, el comportament "negatiu" buscarà la derrota de la part oposada sense plantejar-se una "conversió" o la possibilitat d'una solució consensuada. Caldrà infringir els màxims danys allà on més mal faci fins aconseguir la desfeta de l'enemic.

Evidentment aquests comportaments vindran condicionats pel tipus de conflicte plantejat: No és el mateix afrontar una invasió d'un exèrcit (Txecoslovàquia 1968, per ex.), que discutir un conveni laboral entre empresaris i treballadors.

Els autors afronten la possibilitat d'una defensa no violenta davant una eventual ocupació militar. Si bé consideren que el conflicte es podria afrontar "positivament" (i aquí fan referència a la lluita de Ghandi per la independència de l'Índia) ells refusen treballar en aquest sentit i, partint d'uns principis pragmàtics, defineixen la línia "negativa": arribar a derrotar a l'enemic pel senzill fet de fer-li entendre que el preu de l'ocupació serà més car que els possibles beneficis que en pugui treure.

D'aquesta manera la proposta dels autors ens planteja la defensa de l'Estat prescindint d'una estructura militar i armamentista, descarregant tota la funció sobre la mateixa societat. I aquí surgeix la trampa: quins estats són capaços, ara per ara, de desentendre's d'estructures militars i policiaques per afrontar una situació de conflicte? Desconec el cas danès. Però, us imagineu una situació semblant aquí mateix? De fet els autors no passen per alt davant d'aquesta dificultat: "...això parteix del supòsit de que les divisions en la societat són percebudes com a relativament poc importants en comparació amb la divisió entre els ocupants i els ocupats" (p.85). I a continuació recorden la utilització del conflicte belga entre flamencs i francòfons per part dels alemanys en les dues guerres mundials.

"Els esforços per reduir les fortes desigualtats socials i la injustícia s'haurien de convertir en part necessària dels preparatius per a la defensa civil" (p.86). Un tema que em recorda al conflicte plantejat en el sector republicà durant la Guerra Civil: prioritzar la Revolució o l'Estat per guanyar el conflicte?.

Gustinet.

Full de vinculació

Un dels primers objectius que ens hem marcat al confeccionar i fer-vos arribar el MOCADOR és que pogueu estar al corrent del que fem i desfem la gent del MOC i de la situació de l'objectió i l'antimilitarisme en general. Però també una altra funció és la de que vosaltres pogueu participar-hi de la manera més intensa, implicant-vos en el treball. Per això us fem arribar les adreces dels diversos grups de comarques i us demanem que contesteu una sèrie de qüestions que ja us vàrem plantejar en el primer número i que, transformades, us plantejem de nou en aquest.

Però un altre element important és l'ajut econòmic. Amb el MOCADOR no pensem salvar l'economia del MOC, però un dels objectius mínims és que sigui autosuficient. Si cada una de les persones a les que arriba el butlletí ens fes arribar ni que fossin vint miserables duros mensuals us podem assegurar que no patiríem tant.

Així, doncs, aníem als que us arriba el MOCADOR per primer cop que ens feu arribar aquesta butlleta de vinculació per poder-lo seguir rebent. Als que us heu vinculat, però no col·laboreu econòmicament, us aníem a fet un petit esforç i a aïllar calé. Finalment recordar als que us vàreu comprometre a cotitzar a través del Casal o del compte corrent a fer-ho efectivament.

Per animar-vos a invertir en aquesta "empresa" a partir d'ara oferirem una sèrie de serveis: descomptes en la subscripció d'altres revistes com la "Puça i el General" o "En Pie de Pa", que poden arribar al 25%; descomptes de fins un 25% en llibres; ajuts en la matriculació a cursos o seminaris com els que organitzen el CIDOB (Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona) o la Universitat per la Pau al llarg de l'estiu; us arribarà gratuïtament els diversos monogràfics que en aquests moments ja s'estan treballant (Manual d'acció directa, Dossier sobre la insubmissió a Europa...) i altres possibilitats que s'estan començant a gestar (Confecció d'un Fons de Documentació). Tot això i propostes que vosaltres mateixos ens podeu presentar a canvi d'una vinculació econòmica que no sigui inferior a les mil pessetes cada trimestre. Tan sols és necessari que en la butlleta de col·laboració econòmica afegiu, en l'apartat d'"Observacions" allò que us interessi.

I, a un altre nivell, us volem engrascat a tots plegats per que ens feu arribar notícies per publicar, amb la qual cosa ens estalviareu molta feina a la redacció.

MERCÉS I PETONS

Comissió d'Hisenda i Altes Finances.

DADES PERSONALS:

nom i cognoms:
 adreça: carrer n.
 població: barri i Dte. postal
 comarca tfn.
 data de naixement

"SITUACIO MILITAR":

- ☐ Exempt/a
☐ No allistat o allistat sense declarar-se objector
☐ Declarat objector: ☐ a la reserva
☐ pendent de la PSS

PARTICIPACIO EN EL MOC:

- ☐ Econòmicament (empena la butlleta)
☐ Activament. (subratlla els àmbits que més t'interessen)
 -Treball de comarca, local o barri. -Difusió de l'objectió
 -Objectió fiscal. -Insubmissió. -Anti-mili (MiliKK). -Publicacions (Mocador). -
 Antimilitarisme. -Accions. -Jurídic. -Dona i antimilitarisme. -Altres:

DADES PROFESSIONALS. Tot allò que saps fer o domines i pot ser d'utilitat pel MOC: idiomes, dret, informàtica, música, dibuix o disseny, fusteria, disposar de furgoneta o avió, contactes interessants (amb el SIM o el Mossad), alpinisme, cuina, etc.....

OBSERVACIONS:

BUTLLETA DE COL·LABORACIO ECONOMICA.

Voldria aportar la quota de ptes. cada

- ☐ TRIMESTRE
☐ SEMESTRE
☐ ANY

per mitjà de

- ☐ domiciliació bancària
☐ en efectiu al Casal (de 6 a 9 del vespre) a amb taló
☐ ingrés al compte corrent 939-14 de l'Agència 546 de "La Caixa"
 (feu-nos arribar una còpia del resguard)

Per domiciliació bancària:

Banc Agència
 Caixa
 Població Compte corrent Núm.
 Llibreta d'estalvi

Banc o Caixa domiciliat al carrer núm.
 de Dte. postal
 Jo (Nom i cognoms)
 domicial al c/pç núm.
 de autoritzo al pagament dels rebuts que al meu nom
 presentarà el MOC - Casal de la Pau.

..... a de de 19.....

(signatura)

Observacions:

R. 1987 F01

OFERTA DE TREBALL

D. (PODRÍAS SER TU)
CONTRATADO TEMPORAL FORZOSO
CONTRATO: 18 a 24 MESES
PRESTACION SOCIAL SUSTITUTORIA

CONSEJO NACIONAL

DE OBJECCION DE CONCIENCIA

RECIBO DE HABERES MENSUAL

NOMINALES	PESETAS
Sueldo base.....	800
Derechos laborales.....	0
Derechos civiles.....	0
Plus de castigo.....	2 meses
Prima de productividad.....	2 meses
Plus de arbitrariedad estatal.....	2 meses
TOTAL.....	800 ptas. y 6 meses más de servicio

**¡
3.000.000
D'ATURATS !!**

NO A LA PRESTACIÓ SOCIAL SUBSTITUTÒRIA
NO A LA MILI
INSUBMISSIÓ